DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Warszawa, 2 lutego 1951 | Nr 1 | Poz. 1—16

TREŚĆ:

ZARZĄDZENIA:

INSTRUKCJA:

PISMA OKÓLNE:

1.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 9 grudnia 1950 r.

(Nr W.Z. III-7/2)

w sprawie zwalczania choroby roztoczowej pszczół.

W związku ze stwierdzeniem choroby roztoczowej pszczół na terenie powiatu Nysa i celem zabezpieczenia kraju przed rozwleczeniem tej zarazy, na podstawie przepisów art. 26 rozp. Prezydenta R. P. z dn. 22.VIII. 1927 r. (Dz. U.R.P. Nr 77, poz. 673) i rozp. Ministra Rol. i R.R. z dn. 24.IX. 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 54, poz. 309), zarządzam, co następuje:

a. wzbraniam wywozu pszczół i uli na terenie 37 powiatów (wg załącznika), graniczących z Czechosłowacją.
Powyższe nie dotyczy zakładów wytwarzających nowe ule.

b. Przeprowadzić spis uli i pasiek na terenie tych powiatów z podaniem nazwy miejscowości, nazwiska posiadacza i systemów uli.

c. W czasie od 10.I. do 10.III. 1951 r. pobrać przez kontrolerów higieny pasiek (rzeczoznawców) próbki w ilości do 30 pszczół martwych z każdego ula w osobnym opakowaniu z powiatów: Ząbkowice, Bystrzyca, Strzelin, Nysa, Grodków, Niemodlin, Prudnik, Koźle, Racibórz, Opole, Strzelce i Głubczyce.
Próbki należy wysyłać do Zakładu Chorych Pszczół w Gorzowie Wlkp. w opakowaniach, z zaznaczeniem adresu posiadacza, jego nazwiska i Nr ula.
Koszty delegacji rzeczoznawców i przesyłki prób pokrywa Państwo.

d. W wypadku stwierdzenia zarazy roztoczowej pszczół — pszczoły z zapowietrzonego ula należy zniszczyć za odszkodowaniem. Wysokość oszacowania roju, zależnie od jego siły, nie może przekraczać kwoty 150,— zł.

Minister: w/z **St. Tkaczow**

Wykaz powiatów (załącznik)

woj. wrocławskie:

1. Zgorzelec
2. Bolesławiec
3. Lubań
4. Lwówek
5. Złotoryja
6. Jelenia Góra
7. Jawor
8. Kamienna Góra
9. Wałbrzych
10. Świdnica
11. Dzierżoniów
12. Kłodzko
13. Ząbkowice
14. Strzelin
15. Bystrzyca

woj. opolskie:

16. Grodków
17. Niemodlin
18. Nysa
19. Prudnik
20. Koźle
21. Głubczyce
22. Racibórz

woj. katowickie:

23. Rybnik
24. Pszczyna
25. Cieszyn
26. Bielsko-Biała

woj. krakowskie:

27. Żywiec
28. Wadowice
29. Nowy Targ
30. Limanowa
31. Nowy Sącz
32. Gorlice
33. Jasło

woj. rzeszowskie:

34. Krosno
35. Brzozów
36. Sanok
37. Lesko

2.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 27 grudnia 1950 r.

(Nr SzK.A.2/31)

w sprawie regulaminu egzaminu dojrzałości w Liceum Rolniczym.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 441) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się regulamin egzaminu dojrzałości w liceum rolniczym, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia;

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawie objętej niniejszym zarządzeniem.

Minister: wz. St. Tkaczow

Załącznik do zarządzenia Ministra Rolnictwa i R. R. z dnia 27 grudnia 1950 r. Nr Sz K. A. 2/31.

REGULAMIN

egzaminu dojrzałości w liceach rolniczych.

§ 1. Egzamin według niniejszego regulaminu zdają uczniowe klas ostatnich liceów rolniczych.

§ 2. Egzamin ma wykazać:

a) czy uczeń osiągnął takie przygotowanie zawodowe, poziom wykształcenia i dojrzałości umysłowej, jaki odpowiada wymaganiom programowym danego liceum rolniczego;

b) czy jest przygotowany do pracy w zakresie swej specjalności, a także do podjęcia studiów w szkołach wyższych;

c) czy osiągnął przygotowanie pod względem społeczno-politycznym do pracy przy budowie ustroju socjalistycznego w Polsce.

§ 3. Egzaminy odbywają się w czerwcu.

§ 4. Do przeprowadzenia egzaminów, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych powołuje każdorazowo Państwowe Komisje Egzaminacyjne na podstawie wniosków Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych, Wydziałów Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziałów Kadr i Szkolenia.

W skład Państwowej Komisji Egzaminacyjnej wchodzą:

a) przewodniczący,

b) jego zastępca (zastępcy),

c) dyrektor liceum, w którym odbywa się egzamin,

d) egzaminatorzy z przedmiotów obowiązujących na egzaminie,

e) dwóch przedstawicieli czynnika społeczno-politycznego zaproszonych przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Wydział Rolnictwa i Leśnictwa, Oddział Kadr i Szkolenia.

Na przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej może być powołany przedstawiciel czynnika społeczno-politycznego, lub pracownik Prez. Wojewódzkiej Rady Narodowej, względnie dyrektor liceum, w którym odbywa się egzamin lub dyrektor innego liceum.

Egzaminatorami są nauczyciele liceum, w którym odbywają się egzaminy lub inne osoby powołane przez Ministerstwo.

Przewodniczący Komisji może powierzyć dyrektorowi liceum zastępstwo na egzaminach piśmiennych.

§ 5. Członkowie Komisji obowiązani są do brania udziału we wszystkich jej pracach, w wyjątkowych wypadkach powinni uzyskać zwolnienie od przewodniczącego.

Każdy członek Komisji ma prawo głosu decydującego.

Na posiedzeniach Komisji wszelkie uchwały zapadają zwyczajną większością głosów obecnych członków. W razie równości głosów, decyduje przewodniczący. Członkowie Komisji obowiązani są do zachowania tajemnicy ocen oraz treści obrad Komisji. Do ogłoszenia wyników egzaminów upoważniony jest przewodniczący Komisji.

§ 6. Do dnia 15 kwietnia dyrekcje liceów przesyłają do Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych, Wydziałów Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziałów Kadr i Szkolenia następujące dane:

a) listę uczniów klasy ostatniej liceum z zaznaczeniem, jakiego wyboru przedmiotów dokonali w myśl § 14;

b) listę proponowanych egzaminatorów z pośród nauczycieli danego liceum;

c) proponowany terminarz egzaminów;

d) po 4 tematy wypracowań do egzaminu piśmiennego w zalakowanych kopertach, ustalone przez dyrektora liceum w porozumieniu z nauczycielem odnośnego przedmiotu.

§ 7. Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych, Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziały Kadr i Szkolenia rozpatrują nadesłane przez dyrekcje materiały, proponują przewodniczących Komisji Egzaminacyjnych i ich zastępców, zatwierdzają lub zmieniaja skład egzaminatorów, oraz terminarz egzaminów, odsyłają te dane wraz z nierozpieczętowanymi kopertami, zawierającymi tematy egzaminów piśmiennych i listę kandydatów do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych do dnia 30 kwietnia.

§ 8. Ministerstwo z nadesłanych 4 tematów do egzaminu piśmiennego zatwierdza 3 tematy lub podaje tematy własne, ustala składy Komisji egzaminacyjnych i odsyła wszystkie dane dotyczące egzaminów do Woj. Rad Narodowych, Wydziałów Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziałów Kadr i Szkolenia, które przekazują je bezpośrednio do dyrekcji odpowiednich liceów. Materiały te stanowią podstawę dla Komisji Egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminów.

§ 9. Na tydzień przed rozpoczęciem egzaminu Rada Pedagogiczna ustala listę uczniów, dopuszczonych do egzaminu dojrzałości na podstawie ich stopni rocznych.

Do egzaminu może być dopuszczony uczeń, jeżeli posiada oceny roczne conajmniej dostateczne ze wszystkich przedmiotów obowiązkowych. Najpóźniej następnego dnia dyrektor liceum zawiadamia uczniów o dopuszczeniu do egzaminu.

Uczeń, który nie został dopuszczony do egzaminu i występuje ze szkoły, otrzymuje zaświadczenie, że był uczniem klasy ostatniej liceum i nie został dopuszczony do egzaminu. Może on zdawać egzamin dojrzałości liceum w charakterze eksterna nie wcześniej, niż po upływie roku.

§ 10. Egzamin składa się z części piśmiennej i ustnej. Wszystkie licea przeprowadzają egzamin piśmienny z języka polskiego. Tematy mogą być zaczerpnięte z materiału objętego programem nauczania języka polskiego, jak też z nauki o Polsce i świecie współczesnym oraz z zagadnień zawodowych i społeczno-gospodarczych.

§ 11. W dzień egzaminu piśmiennego bezpośrednio przed jego rozpoczęciem, Przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej w obecności egzaminatora dyżurującego na egzaminie lub także innych członków Komisji wyznaczonych do dyżurowania, otwiera kopertę, zawierającą tematy wypracowań piśmiennych i ogłasza je uczniom.

Każdy z uczniów wybiera do opracowania jeden z trzech podyktowanych tematów.

Uczniowie opracowują tematy pod kontrolą przewodniczącego Komisji lub jego zastępcy i jednego lub więcej wyznaczonych przez niego członków Komisji.

Na opracowanie tematu przeznacza się 4 godziny bez wliczenia czasu zużytego na podyktowanie uczniom tematów.

Kandydaci opracowują wybrany temat samodzielnie. Dopuszczalne jest posiłkowanie się tylko pomocami naukowymi, na które zezwoli przewodniczący na podstawie opinii członków Komisji.

Jeżeli kandydat podczas egzaminu piśmiennego posiłkuje się niedozwolonymi środkami pomocniczymi, korzysta z cudzej pomocy lub udziela pomocy innym, przewodniczący Komisji ma prawo skreślić go z listy zdających. Przewodniczący może go ewentualnie dopuścić do powtórnego składania egzaminu piśmienego w tym samym terminie, przy czym nowy temat egzaminu wyznacza w porozumieniu z egzaminatorem.

§ 12. Wypracowania egzaminacyjne ocenia egzaminator. Zaznacza on zalety, braki i błędy wypracowań, a umotywowaną ocenę wyraża jednym ze stopni: **bardzo dobry, dobry, dostateczny, niedostateczny.** Ocenę ostateczną wypracowań ustala przewodniczący Komisji. Jeżeli ocena jest inna niż egzaminatora, winna być umotywowana na piśmie.

§ 13. Przed egzaminem ustnym Komisja Egzaminacyjna omawia i zestawia wyniki egzaminu piśmiennego poszczególnych uczniów.

W przypadku, gdy uczeń otrzymał na egzaminie piśmiennym notę niedostateczną, Komisja decyduje o dopuszczeniu go do egzaminu ustnego.

Uczeń z ocena niedostateczną z egzaminu piśmiennego, a dopuszczony do egzaminu ustnego, składa egzamin ustny z języka polskiego.

§ 14. W skład egzaminu ustnego we wszystkich liceach wchodzi nauka o Polsce i świecie współczesnym, oraz (za wyjątkiem liceum weterynaryjnego) organizacja i rachunkowość uspołecznionych gospodarstw rolnych. Ponadto:

1. w liceach rolniczych, szczegółowa uprawa roli, hodowla zwierząt z weterynaria, maszynoznawstwo oraz do wyboru przemysł rolny lub ogrodnictwo,
2. w liceach mechaniki rolnej: ciągniki rolnicze i inne pojazdy mechaniczne, narzędzia i maszyny rolnicze, elektryfikacja gospodarstw rolnych, oraz do wyboru organizacja eksploatacji lub organizacja warsztatu i pracy w warsztacie;
3. w liceach sadowniczo-szkółkarskich: sadownictwo, szkółkarstwo z nasiennictwem, maszynoznawstwo, oraz do wyboru warzywnictwo lub wiadomości z rolnictwa;

4. w liceach warzywniczo-kwiaciarskich: warzywnictwo, kwiaciarstwo, maszynoznawstwo oraz do wyboru nasiennictwo i selekcja lub sadownictwo;
5. w liceach hodowlanych: hodowla zwierząt, uprawa roślin i gospodarka pastewna, maszynoznawstwo, higiena i profilaktyka weterynaryjna;
6. w liceach hodowli drobnego inwentarza: hodowla drobiu, żywienie drobiu, użytkowanie i zbyt produktów drobiowych oraz do wyboru technika lęgów lub choroby i pasożyty drobiu;
7. w liceach rybackich: hodowla ryb w stawach, gospodarka na wodach otwartych, budownictwo stawowe i rybackie oraz do wyboru wylęgarstwo i zarybianie lub obrót i przetwórstwo rybne;
8. w liceach weterynaryjnych: rozpoznawanie i choroby wewnętrzne, choroby zakaźne zwierząt, położnictwo i choroby przychówka, organizacja służby weterynaryjnej oraz do wyboru hodowla i higiena zwierząt lub odkażanie;
9. w liceach wodno-melioracyjnych: melioracje rolne, budownictwo wodne, uprawa łąk i pastwisk oraz do wyboru statyka i żelbet lub budownictwo wiejskie z materiałoznawstwem;
10. w liceach rachunkowości rolnej: rachunkowość rolnicza, wiadomości prawne, planowanie w rolnictwie oraz do wyboru uprawa roli i roślin lub hodowla zwierząt;
11. w liceach o wąskiej specjalizacji: łąkarskiej, pszczelarskiej, lniarskiej, chmielarsko-tytoniarskiej, wikliniarskiej, obowiązuje egzamin ustny jak w liceach rolniczych (p. 1) bez przedmiotów do wyboru, a ponadto z przedmiotu związanego ze specjalizacją danego liceum:
w liceum rolniczo-łąkarskim: uprawa i użytkowanie łąk i pastwisk;
w liceum rolniczo-pszczelarskim: gospodarka pasieczna, hodowla pszczół,
w liceum rolniczo-kwiaciarskim: uprawa lnu i konopi,
w liceum rolniczo-chmielarsko-tytoniarskim: uprawa chmielu, uprawa tytoniu,
w liceum rolniczo-wikliniarskim: uprawa wikliny;
12. w liceum sadowniczo-szkółkarskim ze specjalizacją uprawy winorośli: sadownictwo, uprawa winorośli, szkółkarstwo, oraz nasiennictwo i selekcja, maszynoznawstwo.

§ 15. Do egzaminu ustnego należy przygotować wykazy ocen rocznych, otrzymanych przez kandydatów we wszystkich klasach liceum, protokóły egzaminów z wpisanymi ocenami z egzaminu piśmiennego, wypracowania egzaminacyjne kandydatów, ich prace piśmienne wykonane w ostatnim roku nauki szkolnej, oraz pomoce potrzebne przy przeprowadzaniu egzaminu, (przy przeprowadzaniu egzaminów ustnych mogą być uczniowie dzieleni na grupy. Uzyskiwanie odpowiedzi może się odbywać na podstawie losowania „biletów", zawierających pytania egzaminacyjne lub bezpośrednio przez stawianie przez egzaminatorów zagadnień, na które uczeń ma dać odpowiedź).

§ 16. Przy przeprowadzaniu egzaminu ustnego winni być obecni wszyscy członkowie Komisji, w wyjątkowych wypadkach, zwolnienia udziela przewodniczący.

Przewodniczący ma prawo powołać spośród członków Komisji lub spoza niej zastępcę egzaminatora, jeżeli ten z ważnych przyczyn nie może pełnić swych obowiązków.

W egzaminowaniu prócz egzaminatora ma prawo brać czynny udział przewodniczący, a za jego zgodą każdy członek Komisji. Egzamin ustny jednego ucznia ze wszystkich przedmiotów powinien się odbyć w ciągu jednego dnia.

Czas trwania egzaminu ze wszystkich przedmiotów nie powinien przekraczać dwóch godzin bez wliczania czasu, który Komisja może dać uczniowi na przygotowanie odpowiedzi.

Ocenę odpowiedzi ustnej z każdego przedmiotu ustala Komisja, biorąc pod uwagę propozycję egzaminatora i wyraża ją według skali wymienionej w § 12.

§ 17. Oceny ostateczne ustala Komisja Egzaminacyjna na podstawie:
1. wyniku egzaminu piśmiennego,
2. wyniku egzaminu ustnego,
3. postępów w ciągu pobytu ucznia w liceum,
4. ogólnej opinii członków Komisji o jego poziomie wykształcenia i dojrzałości umysłowej oraz przygotowaniu do pracy zawodowej w zakresie swej specjalności.

Oceny te wyraża Komisja za pomocą czterech stopni, wymienionych w § 12.

Uczeń zdał egzamin dojrzałości, jeżeli ze wszystkich przedmiotów otrzymał oceny co najmniej dostateczne.

Uchwale Komisji o wyniku egzaminu może sprzeciwić się przewodniczący Komisji. Wówczas sprawa podlega decyzji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Po zakończeniu narady i podpisaniu protokółu egzaminów przez członków Komisji, przewodniczący ogłasza uczniom ostateczny wynik egzaminu.

§ 18. Kto zdał egzamin dojrzałości, otrzymuje świadectwo dojrzałości danego liceum zawodowego. Na świadectwie dojrzałości umieszcza się dla przedmiotów, objętych egzaminem — oceny ustalone przez Komisję Egzaminacyjną, dla przedmiotów zaś nie objętych egzaminem — stopnie roczne. Na świadectwie dojrzałości należy umieścić orzeczenie, że absolwentowi przysługuje prawo używania tytułu technika. Świadectwo dojrzałości podpisują wszyscy członkowie Komisji. Świadectwo takie zaopatruje dyrekcja liceum swoją pieczęcią.

§ 19. Odstąpienie od egzaminu w jakiejkolwiek jego części lub niestawienie się na egzamin powoduje skreślenie ucznia z listy zdających, o ile nie poda on ważnych okoliczności, które przewodniczący uzna za usprawiedliwione. W ostatnim przypadku Komisja Egzaminacyjna, a po jej rozwiązaniu Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych na wniosek Prezydium Woj. Rady Narodowej, Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziału Kadr i Szkolenia rozstrzyga o możliwości ponownego zdawana egzaminu w tym samym okresie egzaminów.

§ 20. Uczeń, którzy nie zdał egzaminu i szkołę opuścił, może zdawać egzamin tego samego rodzaju z tych samych przedmiotów w zasadzie w tej samej szkole najwcześniej w następnym normalnym okresie egzaminów, nie później jednak, niż przed upływem trzech lat.

Egzamin dojrzałości w liceum rolniczym można zdawać w charakterze ucznia najwyżej trzy razy.

Uczeń, który nie zdał egzaminu i szkołę opuszcza, otrzymuje zaświadczenie, że do egzaminu dojrzałości w danym liceum zawodowym został dopuszczony i że tego egzaminu nie zdał.

§ 21. Z czynności Komisji, a także z jej posiedzeń oraz egzaminów piśmiennych i ustnych spisuje się protokóły, które podpisują członkowie Komisji.

Do protokółów tych dołącza się odpis protokółu posiedzenia Rady Pedagogicznej w sprawie dopuszczenia uczniów klasy ostatniej do egzaminu dojrzałości w danym liceum zawodowym.

Wszystkie powyższe dokumenty oraz odpisy świadectw dojrzałości przechowuje szkoła w swoim archiwum. Wypracowania piśmienne mogą być zniszczone po upływie trzech lat od terminu zdawania egzaminu.

W razie zamknięcia szkoły należy dokumenty te przekazać Prezydium Wojew. Rady Narodowej, Wydz. Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziałowi Kadr i Szkolenia.

§ 22. Członkowie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej pobierają za pracę w Komisji wynagrodzenie w wysokości, oznaczonej przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 23. Komisja Egzaminacyjna rozwiązuje się po ukończeniu prac, określonych w niniejszym regulaminie.

§ 24. Przeprowadzenie egzaminu dojrzałości w danym liceum rolniczym według zasad odmiennych od ustalonych w niniejszym regulaminie może być dokonane jedynie za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

3.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 27 grudnia 1950 r.

(Nr Sz. K. A. 2/32)

w sprawie regulaminu egzaminu dojrzałości dla eksternów w Liceum Rolniczym.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 441) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się regulamin egzaminu dojrzałości dla eksternów w liceum rolniczym stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 7 stycznia 1951 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy w sprawie objęte niniejszym zarządzeniem.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

Załącznik do zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 grudnia 1950 r. Nr Sz. K. K. A. 2/32.

REGULAMIN.

egzaminu dojrzałości liceum rolniczego dla eksternów.

§ 1 — Egzamin według niniejszego regulaminu zdają eksterni na podstawie programów państwowych liceów rolniczych określonych specjalizacji;

§ 2 — Egzamin ma wykazać:

a) czy kandydat osiągnął taki poziom wykształcenia ogólnego i zawodowego, jaki odpowiada wymaganiom programowym danego liceum rolniczego;

b) czy jest przygotowany do pracy zawodowej w zakresie danej specjalizacji;

c) czy osiągnięte przez kandydata wiadomości i umiejętności pozwolą mu na studia w szkołach wyższych;

d) czy osiągnął przygotowanie pod względem społeczno-politycznym do pracy przy budowie ustroju socjalistycznego w Polsce.

§ 3 — Egzamin mogą zdawać eksterni w całości w jednym okresie lub częściowo w dwóch grupach przedmiotów;

a) zawodowych,

b) pozostałych przedmiotów nauczania odpowiednich liceów rolniczych.

Egzamin zdawany przez eksterna w 2-ch grupach winien odbyć się w odstępach najdalej rocznych.

§ 4 — Egzaminy odbywają się w lutym i grudniu każdego roku, wyjątkowo w innych terminach w wyznaczonych przez Ministertwo liceach.

§ 5 — Do przeprowadzania egzaminów dla eksternów Ministerstwo powołuje każdorazowo Państwowe Komisje Egzaminacyjne na podstawie wniosków P. W. R. N. Wydz. Roln. i Leśn. Oddz. Kadr. i Szk. W skład państwowej Komisji Egzaminacyjnej wchodzą:

a) przewodniczący,

b) jego zastępca (zastępcy),

c) dyrektor liceum, w którym odbywa się egzamin,

d) egzaminatorzy z przedmiotów obowiązujących na egzaminie,

e) dwaj przedstawiciele czynnika społeczno-politycznego zaproszeni przez Prezydium Wojew. Rady Narodowej, Wydział Rolnictwa i Leśnictwa, Oddział Kadr i Szkolenia.

Na przewodniczącego Komisji Egzaminacyjnej może być powołany przedstawiciel czynnika społeczno-politycznego lub pracownik Prezydium Wojew. Rady Narodowej, względnie dyrektor liceum, w którym odbywa się egzamin lub dyrektor innego liceum. Egzaminatorami są nauczyciele liceum, w którym odbywa się egzamin lub inne osoby powołane przez Ministerstwo. Przewodniczący Komisji może powierzyć dyrektorowi liceum zastępstwo na egzaminach piśmiennych. Członkowie Komisji obowiązani są do brania udziału we wszystkich jej pracach, w wyjątkowych wypadkach powinni uzyskać zwolnienie od przewodniczącego. Każdy członek Komisji ma prawo głosu decydującego. Na posiedzeniach Komisji wszelkie uchwały zapadają zwyczajną większością głosów obecnych członków.

W razie równości głosów decyduje przewodniczący. Członkowie Komisji obowiązani są do zachowania w tajemnicy ocen oraz treści obrad Komisji Do ogłoszenia wyników egzaminu upoważniony jest przewodniczący Komisji.

§ 6 — Podania o dopuszczenie do egzaminu wnoszą kandydaci do dyrekcji liceów upoważnionych do przeprowadzania egzaminów dla eksternów do dnia 1 grudnia dla pierwszego terminu lub do dnia 1 października dla drugiego terminu egzaminów.

Do podania należy załączyć:

a) własnoręcznie napisany życiorys,

b) metrykę urodzenia wydaną przez urząd stanu cywilnego,

c) świadectwo lub świadectwa odbytej praktyki lub pracy zawodowej,

d) oświadczenie z jakiego języka nowożytnego kandydat pragnie zdawać,

e) wykaz przerobionej lektury z języka polskiego,

f) posiadane świadectwa szkolne lub oświadczenie jaką drogą osiągnął przygotowanie do egzaminu dojrzałości,

g) odpis dokumentu stwierdzającego stosunek kandydata do służby wojskowej (punkt ten nie dotyczy eksternistek),

h) dwie fotografie z własnoręcznym podpisem kandydata.

§ 7 — Rady Pedagogiczne ustalają na specjalnym posiedzeniu listę kandydatów dopuszczonych do egzaminu, zawiadamiają o tym kandydatów oraz przesyłają ją do właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziału Kadr i Szkolenia wraz z następującymi danymi:

a) listę proponowanych egzaminatorów z pośród nauczycieli danego liceum,

b) proponowane terminy egzaminów piśmiennych i ustnych,

c) po 4 tematy wypracowań piśmiennych dla każdego przedmiotu objętego egzaminem piśmiennym, w zalakowanych kopertach. Tematy opracowują nauczyciele danego przedmiotu w porozumieniu z dyrektorem liceum.

Przy ustalaniu kandydatów dopuszczonych do egzaminu należy brać pod uwagę praktykę i pracę zawodową z uwzględnieniem jej kierunku czasu trwania oraz opinię z miejsc praktyki i pracy. Analiza podań kandydatów winna być przeprowadzona starannie, by nie narażać ich na koszty przejazdu na egzamin. Osobom niedopuszczonym do egzaminu dyrekcje liceów zwracają dokumenty.

§ 8 — Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych, Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa Oddziały Kadr i Szkolenia rozpatrują nadesłane przez dyrekcje materiały, proponują przewodniczących Komisji Egzaminacyjnych i ich zastępców, zatwierdzają lub zmieniają skład egzaminatorów oraz termin egzaminów i przesyłają te dane wraz z nierozpieczętowanymi kopertami zawierającymi tematy egzaminów piśmiennych i listę kandydatów do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Ministerstwo z nadesłanych 4 tematów do egzaminu piśmiennego wybiera 3 tematy lub podaje tematy własne, ustala składy Komisji egzaminacyjnych i odsyła wszystkie dane dotyczące egzaminów do Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych, Wydziałów Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziałów Kadr i Szkolenia, które bezpośrednio przekazują je do dyrekcji odpowiednich liceów. Materiały te stanowią dla Komisji Egzaminacyjnych podstawę do przeprowadzania egzaminów.

§ 9 — Kandydaci wnoszą taksę egzaminacyjną najpóźniej w pierwszym dniu egzaminu.

§ 10 — Egzamin składa się z części piśmiennej i ustnej. Kandydat składa egzamin w/g programu liceum rolniczego określonej specjalizacji.

W razie zgłoszenia się do egzaminu absolwentów liceów zawodowych różnych typów lub liceów ogólnokształcących, Państwowa Komisja Egzaminacyjna może każdego z nich zwolnić od egzaminów, piśmiennych i ustnych z poszczególnych przedmiotów, biorąc za podstawę program tej szkoły, którą absolwent ukończył oraz ocenę z danego przedmiotu na jego świadectwie szkolnym. Podobnie kandydat, który zdaje egzamin dla eksternów poraz drugi może być zwolniony z tych przedmiotów, z których na pierwszym egzaminie otrzymał oceny co najmniej dobre. Jeżeli kandydat szkłada egzamin po raz trzeci, nie może uzyskać żadnych zwolnień z egzaminów.

§ 11 — Egzamin piśmienny odbywa się dla wszystkich kandydatów z języka polskiego, matematyki oraz z tematyki przedmiotów zawodowych.

Tematy wypracowań z języka polskiego mogą być wzięte z materiału nauczania tego przedmiotu, albo też mogą być tematy wolne, dające kandydatom możność wypowiedzenia się co do ich zainteresowań gospodarczych, społecznych lub politycznych.

Tematy z matematyki winny być związane z materiałem nauczania z przedmiotów zawodowych.

Egzamin piśmienny z zakresu przedmiotów zawodowych powinien stanowić materiał do samodzielnego opracowania zagadnień związanych z przyszłą pracą zawodową kandydata.

§ 12 — Bezpośrednio przed rozpoczęciem egzaminu piśmiennego, przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej w obecności egzaminatora dyżurującego na egzaminie lub też z innych członków Komisji wyznaczonych do dyżurowania, otwiera kopertę z tematami danego przedmiotu i ogłasza je kandydatom.

Kandydat wybiera i opracowuje jeden z trzech ogłoszonych tematów na papierze otrzymanym od Komisji z pieczęcią szkoły. Przed opuszczeniem sali egzaminacyjnej winien kandydat zwrócić wszystkie otrzymane arkusze. Na wypracowanie tematów z poszczególnych przedmiotów przeznacza się po 4 godziny, licząc od chwili zakończenia ogłoszenia tematów. W jednym dniu może się odbyć tylko jeden egzamin piśmienny. Przez cały czas trwania egzaminu piśmiennego, sprawują kontrolę Przewodniczący Komisji i przynajmniej jeden dyżurujący członek Komisji, którego wyznaczy przewodniczący. Kandydaci opracowują wybrany temat samodzielnie. Dopuszczalne jest posiłkowanie się tylko pomocami naukowymi na które zezwoli przewodniczący na podstawie opinii członków Komisji.

Jeżeli kandydat podczas egzaminu piśmiennego posiłkuje się niedozwolonymi środkami pomocniczymi, korzysta z cudzej pomocy lub udziela pomocy innym, przewodniczacy Komisji ma prawo skreślić go z listy zdających.

Przewodniczący może go ewentualnie dopuścić do powtórnego składania egzaminu piśmiennego w tym samym terminie, przy czym nowy temat egzaminu wyznacza w porozumieniu z egzaminatorami danego przedmiotu.

§ 13 — Wypracowania egzaminacyjne ocenia właściwy egzaminator. Zaznacza on zalety, braki i błędy wypracowań, a umotywowaną ocenę wyraża jednym ze stopni: **bardzo dobry, dobry, dostateczny, niedostateczny**. Ocenę ostateczną wypracowania egzaminacyjnego ustala przewodniczący Komisji. Jeżeli ocena jest inna niż egzaminatora, winna być umotywowana na piśmie.

§ 14 — Przed egzaminem ustnym KomisjaEgzaminacyjna ustala listę dopuszczonych do egzaminu ustnego. Do egzaminu ustnego nie może być dopuszczony kandydat, który otrzymał oceny niedostateczne z dwóch piśmiennych wypracowań egzaminacyjnych.

§ 15 — Do egzaminu ustnego należy przygotować:
a) metryki urodzenia kandydatów,
b) życiorysy własnoręcznie przez nich napisane,
c) świadectwa szkolne lub uwierzytelnione odpisy,
d) zaświadczenia z odbytej praktyki lub pracy zawodowej,
e) pismienne prace egzaminacyjne kandydata,
f) arkusze protokółów egzaminacyjnych z wypełnionymi rubrykami ocen z egzaminów piśmiennych,
g) pomoce naukowe potrzebne przy przeprowadzaniu egzaminu ustnego.

§ 16 — Egzamin ustny składa kandydat ze wszystkich obowiązkowych przedmiotów w danym liceum z wyjątkiem religii i wychowania fizycznego, oraz z wyjątkiem tych przedmiotów od których został zwolniony na podstawie § 10 niniejszego regulaminu. Przy przeprowadzaniu egzaminów ustnych, mogą być kandydaci dzieleni na grupy. (Uzyskiwanie odpowiedzi może się odbywać na podstawie losowania „biletów" zawierających pytania egzaminacyjne lub przez bezpośrednie stawianie przez egzaminatorów zagadnień, na które kandydat ma dać odpowiedzi).

§ 17 — W czasie egzaminu Komisja powinna zwrócić uwagę na wszystkie momenty dotyczące celu egzaminu jak ustala § 2.

Przy przeprowadzaniu egzaminu ustnego winni być obecni wszyscy członkowie Komisji, w wyjątkowych wypadkach zwolnienia udziela przewodniczący. Przewodniczący ma prawo powołać spośród członków Komisji lub spoza niej zastępcę egzaminatora, jeżeli ten z ważnych przyczyn nie może pełnić swych obowiązków.

W egzaminowaniu prócz egzaminatora ma prawo brać czynny udział przewodniczący, a za jego zgodą każdy członek Komisji. Egzamin ustny kandydata nie może trwać dłużej niż 6 godzin bez wliczenia w to czasu, który Komisja może dać kandydatowi na przygotowanie odpowiedzi.

Egzamin odbywa się w ciągu jednego, dwoch lub paru następujących po sobie dni.

§ 18 — Ocenę odpowiedzi ustnej z każdego przedmiotu ustala Komisja biorąc pod uwagę propozycje egzaminatora i wyraża ją według skali ocen wymienionej w § 13.

Przy ustalaniu ocen ostatecznych z poszczególnych przedmiotów Komisja Egzaminacyjna bierze pod uwagę ocenę z egzaminu piśmiennego, z egzaminu ustnego oraz ogólny poziom wykształcenia i umiejętności kandydata, a w głównej mierze jego stopień przygotowania zawodowego w zakresie danej specjalności.

Kandydat zdał egzamin dojrzałości odnośnego liceum rolniczego, jeżeli ze wszystkich przedmiotów otrzymał oceny co najmniej dostateczne. Uchwale Komisji może się sprzeciwić przewodniczący Komisji, wówczas sprawa podlega decyzji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Po powzięciu uchwały oraz wypełnieniu i podpisaniu przez Komisję protokółów egzaminacyjnych przewodniczący ogłasza kandydatom wyniki egzaminu.

Oceny ostateczne ustalone przez Państwową Komisję Egzaminacyjną z przedmiotów, z których kandydat zdawał egzamin oraz z przedmiotów, ze zdawania których został zwolniony, a wystawione na świadectwach służących za podstawę do zwolnienia z egzaminu, wpisuje się do świadectwa otrzymanego przez kandydata.

Na świadectwie należy zaznaczyć z których przedmiotów i na jakiej podstawie kandydat został zwolniony z egzaminu.

Świadectwo podpisują wszyscy członkowie Komisji a dyrekcja liceum, przy którym odbywa się egzamin, zaopatruje je odciskiem pieczęci.

§ 19 — Na świadectwie dojrzałości należy wypisać orzeczenie, że kandydatowi przysługuje prawo używania tytułu technika odpowiedniej specjalności.

§ 20 — Kandydat, który nie stawił się do egzaminu wogóle lub do jakiejkolwiek jego części, podlega skreśleniu z listy zdających.

Jeżeli kandydat poda ważne powody swej nieobecności na egzaminie a przewodniczący uzna je za uzasadnione, Państwowa Komisja Egzaminacyjna może zadecydować o możliwości poddania kandydata ponownemu egzaminowi w tym samym okresie egzaminów.

§ 21 — Wszystkie dokumenty dotyczące prac Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, a mianowicie: protokóły jej narad i uchwał, wypełnione arkusze protokółów egzaminacyjnych, pisma Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Prezydiów Woj. Rad Narodowych, Wydziałów Rolnictwa i Leśnictwa Oddziałów Kadr i Szkolenia, dotyczące egzaminu a także piśmienne wypracowania egzaminacyjne oraz odpisy wydanych świadectw pozostają w aktach liceum, na terenie którego odbyły się egzaminy dla eksternów.

Wypracowania piśmienne mogą być zniszczone po upływie dwóch lat od czasu zdawania egzaminów.

Prezydia Woj. Rad Narodowych, Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa, Oddziały Kadr i Szkolenia nie później niż w ciągu miesiąca od czasu ukończenia egzaminów przesyłają do Ministerstwa ogólne sprawozdania o odbytych egzaminach z podaniem ich wyników.

§ 22 — Członkowie Państwowej Komisji Egzaminacyjnej za pracę w Komisji pobierają wynagrodzenie ustalone przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 23 — Państwowa Komisja Egzaminacyjna rozwiązuje się po zakończeniu wszystkich prac.

§ 24 — Przeprowadzenie egzaminu dojrzałości liceum rolniczego dla eksternów w/g zasad odmiennych, może być dokonane jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

4

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 29 grudnia 1950 r.

(Nr SzK. A. 6/57)

w sprawie uznania świadectw niektórych szkół rolniczych za równorzędne ze śwadectwami ukończenia liceów rolniczych.

Na podstawie art. 1 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 441) zarządzam, co następuje:

§ 1 — Uznaje się za równoważne ze świadectwami liceów rolniczych;
a) świadectwa ukończenia przed dniem 1 września 1939 r. średniej szkoły rolniczej, której ukończenie dawało tytuł technika;
b) świadectwa ukończenia przed dniem 1 września 1939 r. średniej szkoły rolniczej, której ukończenie nie dawało tytułu technika;
c) świadectwa ukończenia szkół rolniczych w kraju w czasie okupacji lub zagranicą, które odpowiadają pod względem programowym odpowiednim liceom rolniczym.

§ 2 — Posiadacze świadectw o których mowa w § 1 punkt „b" obowiązani są złożyć egzamin dyplomowy, na który składa się:
a) napisana praca z zakresu specjalizacji na tle pracy zawodowej,
b) egzamin ustny z przedmiotów przewidzianych regulaminem egzaminu dojrzałości dla absolwentów danego typu liceum rolniczego.
Temat pisemnej pracy dyplomowej winien być uprzednio uzgodniony z dyrekcją liceum, w którym kandydat składać będzie egzamin.

§ 3 — Posiadacze świadectw o których mowa w § 1 punkt „c" obowiązani są złożyć egzaminy uzupełniające z języka polskiego, z historii Polski w zakresie przewidzianym dla liceów rolniczych o ile przedmioty te nie były objęte programem nauczania z nauki o Polsce i świecie współczesnym z aktualnych zagadnień społeczno-politycznych oraz z organizacji i rachunkowości uspołecznionych gospodarstw rolnych.

§ 4 — Egzaminy przewidzane w§ 2 i § 3 przeprowadzać będą Komisje Egzaminacyjne przy liceach rolniczych, wyznaczonych do przeprowadzania egzaminów eksterniczych,
Dyrekcje liceów przy których powołane zostaną Komisje Egzaminacyjne do przeprowadzenia egzaminów eksterniczych dokonują równocześnie stwierdzenia równoważności świadectw wymienionych w § 1 punkt „b" i „c" ze świadectwami ukończenia odpowiednich liceów rolniczych,

§ 5 — 1. Zainteresowani przedkładają kierownictwu liceum, w którym powołana jest Komisja Egzaminacyjna dla przeprowadzania egzaminow eksterniczych, odpowiednie podania z dołączeniem świadectw z ukończenia szkół o których mowa w § 1 punkt „b" i „c" celem poddania ich odpowiedniemu egzaminowi i stwierdzenia równoważności tych świadectw ze świadectwami ukończenia odpowiednich liceów rolniczych.
2. Zainteresowani, którzy posiadają świadectwa, wymienione w § 1 punkt „a", przedkładają Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych odpowiednie podania z dołączeniem świadectw celem stwierdzenia ich równoważności ze świadectwami ukończenia odpowiednich liceów rolniczych.

§ 6 — Na świadectwach osób obowiązanych do składania egzaminów dyplomowych lub uzupełniających w myśl § 2 i 3 niniejszego zarządzenia, dyrekcja Liceum, przy którym zainteresowane osoby składają egzamin po złożeniu przez nie tych egzaminów umieszcza na świadectwie klauzulę o następującym brzmieniu:
„Na podstawie zarządzena Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20 grudnia 1950 r. Nr SzK. A. 6/57 w sprawie uznania świadectw niektórych szkół rolniczych za równorzędne ze świadectwami ukończenia liceów rolniczych (Dz. Urz. Min. Roln. i Ref. Roln. Nr. . . . poz. . . . .) oraz w związku ze złożonym egzaminem dyplomowym uzupełniającym (niepotrzebne skreślić) z . . . . (wymienić przedmioty) świadectwo ukończenia przez Ob. . . . . ,
(imię i nazwisko) nazwa szkoły
z dnia . . . . . Nr. . . . jest równorzędne ze świadectwem ukończenia liceum rolniczego (wymienić typ liceum rolniczego). Pieczątka okrągła liceum.

§ 7 — Zarządzenie niniejsze nie narusza ważności poświadczeń na świadectwach szkół o których mowa w § 1, dokonanych na podstawie zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 22 stycznia 1948 roku Nr III-OK-3992/47 w sprawie uznania świadectwa niektórych szkół zawodowych za równorzędne ze świadectwami ukończenia liceów zawodowych (Dz. Urz. Min. Ośw. Nr 1 poz 2).

§ 8 — Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 r.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

5

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 grudnia 1950 r.

(Nr ME.E. I-5/452)

w sprawie budowy własnych stacji obsługi i warsztatów samochodowych.

Nawiązując do uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29.11. 1949 r. w sprawie obsługi technicznej samochodów, wydał Minister Komunikacji w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG zarządzenie z dnia 19.10. 1950 r. w sprawie posiadania i budowy przez urzędy, instytucje i jednostki gospodarki uspołecznionej własnych stacji obsługi i warsztatów samochodowych.

Podając do wiadomości treść uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29.11. 1949 r. oraz treść zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 19.10. 1950 r. zarządza się ścisłe przestrzeganie zarządzenia Ministra Komunikacji.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

Załącznik 2.

Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29.11. 1950 r., Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 19.10. 1950 r.

UCHWAŁA

PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 29 listopada 1949 r.

w sprawie obsługi technicznej samochodów.

W celu zapewnienia odpowiedniej obsługi technicznej samochodów, oraz zorganizowania dla tej obsługi sieci warsztatów i stacji obsługi, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia, co następuje.

§ 1. Ministerstwo Komunikacji obejmie:

A. Ogólnokrajowe planowanie w zakresie zapewnienia obsługi technicznej samochodów.

B. Koordynację rozbudowy sieci stacji obsługi i warsztatów napraw samochodów, z wyjątkiem stacji obsługi i warsztatów przedsiębiorstw wymienionych w § 9.

§ 2. W szczególności do zadań Ministerstwa Komunikacji w zakresie obowiązków wymienionych w § 1 będzie należało:

A. Ustalenie ilości i rodzaju potrzebnych w kraju warsztatów i stacji obsługi,

B. Ustalenie rozmieszczenia terenowego warsztatów i stacji obsługi,

C. prowadzenie ewidencji wszystkich warsztatów i stacji obsługi,
D. Udzielanie zezwoleń na budowę nowych i rozbudowę istniejących stacji i warsztatów wymienionych w § 3 lit. D.,
E. Składanie wniosków Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego odnośnie przekazania istniejących stacji obsługi, lub warsztatów wymienionych w § 3 lit. D., Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt".

W celu wykonania powyższych zadań Minister Komunikacji wyda odpowiednie zarządzenia.

§ 3. Obsługę techniczną wykonywać będą następujące stacje obsługi i warsztaty:
A. Stacja Obsługi Samochodów Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt",
B. Spółdzielcze warsztaty i stacje obsługi,
C. Stacje Obsługi i warsztaty przedsiębiorstwa Państwowa Komunikacja Samochodowa,
D. Stacje obsługi i warsztaty dla obsługi samochodów własnych poszczególnych urzędów, instytucji państwowych i samorządowych, przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych, państwowo-spółdzielczych, central spółdzielczo-państwowych i central spółdzielni.

§ 4. Stacje Obsługi Samochodów wymienione w § 3 lit. A będą przeznaczone dla publicznej obsługi samochodów typowych. W celu ich zorganizowania:
A. Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego opracuje i przedłoży Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w ciągu 1 miesiąca od powzięcia niniejszej uchwały:
a) plan produkcyjno-usługowy,
b) plan rozmieszczenia terytorialnego stacji obsługi Motozbytu (uzgodniony z Min. Komunikacji),
c) plan inwestycyjny.
B. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego włączy plany dotyczące stacji obsługi Motozbytu do planu 6-letniego.

§ 5. Spółdzielcze warsztaty i stacje obsługi (wymienione w § 3 lit. B) będą przeznaczone do publicznej obsługi samochodów nietypowych; do zadań tych warsztatów i stacji obsługi będzie należało:
A. Obsługa techniczna i naprawa samochodów,
B. skup, segregacja i magazynowanie części zamiennych,
C. skup i demontaż wraków.

§ 6. Sieć spółdzielczych warsztatów i stacji obsługi wymienionych w § 3 lit. B. zostanie zorganizowana z istniejących już względnie nowo powstających spółdzielni tego typu. W tym celu:
A. Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z P.K.P.G. (Dep. Drobnego Przemysłu i Rzemiosła) oraz Centralnym Związkiem Spółdzielczym opracuje plan zorganizowania wyżej określonych spółdzielni do 31 grudnia 1949 r. ze szczególnym uwzględnieniem:
a) zakresu uprawnień i obowiązków tych spółdzielni,
b) ich działalności produkcyjno-usługowej,
c) rozmieszczenia terenowego,
d) inwestycji.
B. Ministerstwo Komunikacji z związku z niniejszą uchwałą opracuje do dnia 31 grudnia 1949 r. projekt nowelizacji uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1949 r. w sprawie wyzbywania się przez urzędy, przedsiębiorstwa i instytucje państwowe zbędnych i nadetatowych pojazdów mechanicznych, wraków i ich zespołów oraz zarządzenia Ministrów:
Przemysłu i Handlu, Komunikacji oraz Skarbu z dnia 18 listopada 1948 r. w sprawie trybu postępowania przy sprzedaży nietypowych, nadetatowych lub zbędnych pojazdów mechanicznych użytkowanych przez urzędy, przedsiębiorstwa i instytucje państwowe.
C. Centrala Spółdzielni Pracy przedstawi Ministerstwu Komunikacji spis już istniejących spółdzielczych warsztatów i stacji obsługi i wytypuje te, które mogą być włączone do planu wymienionego pod lit. A.
D. Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego zapewni dla Centrali Spółdzielni Pracy środki konieczne dla wykonania zadań określonych w § 5.

§ 7. Stacja obsługi i warsztaty Państwowej Komunikacji Samochodowej będą przeznaczone dla wyłącznej obsługi taboru pojazdów mechanicznych P.K.S.

W związku z tym:
A. Plany związane z tymi warsztatami i stacjami obsługi będą włączone do planów P.K.S.
B. Państwowa Komunikacja Samochodowa zostaje wyłączona spod obowiązków nałożonych na wszystkich użytkowników uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1949 r. w sprawie remontów generalnych samochodów typowych i ich zespołów.

§ 8. A. Stacje obsługi i warsztaty wymienione w § 3 lit. D. już istniejące mogą pozostać w użytkowaniu instytucji wymienionych w tymże punkcie w przypadkach, które określi zarządzenie Ministra Komunikacji.
Stacje te nie będą objęte wnioskami, o których mowa w § 2 lit. E.
B. Zatwierdzenie kredytów inwestycyjnych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego na budowę nowych lub rozbudowę istniejących stacji obsługi i warsztatów wymienionych w § 3 lit. D. uzależnione będzie od zezwolenia, o którym mowa w § 2 lit. D. (nie dotyczy to planów na rok 1950).
C. Ministerstwo Komunikacji ustali na podstawie uzyskanej ewidencji (§ 2 lit. C) i zaplanowania sieci placówek Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" (§ 4 lit. A) istniejące i będące w budowie obiekty, które powinny być przekazane Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" i przedstawi Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (§ 2 lit. E) wnioski w sprawie ich przekazania w uzgodnieniu z zainteresowanymi Ministerstwami. Do przekazania obiektów ma zastosowanie art. 3 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 197).
D. Rozpoczęta budowa obiektów przeznaczonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego do przekazania Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" nie powinna być wstrzymana w okresie przekazywania, a kredyty przeznaczone na tel cel powinny być równocześnie z przekazaniem obiektów przelane na rzecz Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt".

§ 9. Postanowienia niniejszej uchwały nie dotyczą remontów generalnych samochodów typowych wykonywanych przez przedsiębiorstwo Zakłady Sprzętu Transportowego, oraz remontów generalnych i obsługi technicznej ciągników wykonywanych przez przedsiębiorstwo Techniczna Obsługa Rolnictwa.

§ 10. Postanowienia niniejszej uchwały nie dotyczą stacji obsługi i warsztatów będących w dyspozycji jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 11. Plany opracowane w wykonaniu niniejszej uchwały, przed ich przedstawieniem do zatwierdzenia P.K.P.G. winny być uzgodnione z M.O.N. pod względem ilości, rodzaju i rozmieszczenia warsztatów i stacji obsługi samochodowej.

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 19 października 1950 r.

w sprawie posiadania i budowy przez urzędy, instytucje i jednostki gospodarki uspołecznionej własnych stacji obsługi i warsztatów samochodowych.

Na podstawie art. 2 pkt 1), 4) i 6) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U.R.P. Nr 7, poz. 58) oraz wykonaniu Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1949 r. w sprawie obsługi technicznej samochodów zarządza się, co następuje:

§ 1. W myśl postanowień pkt 2 lit. D oraz pkt 8 lit. A powołanej na wstępie Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, urzędy, instytucje oraz jednostki gospodarki uspołecznionej mogą prowadzić stację obsługi i warsztaty dla obsługi własnych samochodów, zwane dalej krótko własnymi zakładami samochodowymi, tylko w warunkach określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia oraz wybudowane i rozbudowane z kredytów inwestycyjnych na r. 1950 własne zakłady samochodowe pozostają we własnym użytkowaniu jednostek wymienionych w § 1:
1) na czas nieokreślony o ile:
a) zakład znajduje się w miejscowościach nieobjętej planem rozbudowy publicznej stacji obsługi Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" zwanej dalej w skrócie „Motozbyt",

b) zakład nie odpowiada warunkom prowadzenia w nim publicznej obsługi, ani nie może być w łatwy opłacalny sposób dostosowany do potrzeb takiej obsługi,

2) na czas określony przez Ministerstwo Komunikacji o ile zakład określony w pkt 1) b) może być dostosowany do potrzeb publicznej obsługi w sposób łatwy i opłacalny.

§ 3. 1. W przypadku stwierdzonego niewłaściwego wykorzystania własnych zakładów samochodowych, Ministerstwo Komunikacji powoła każdorazowo komisję, która ustali sposób celowego ich wykorzystania lub też postawi wniosek o ich przekazaniu innemu użytkownikowi.

2. W skład komisji oprócz przedstawiciela Ministerstwa Komunikacji (Departamentu Samochodowego) jako przewodniczącego wejdą przedstawiciele: Centralnego Biura Studiów i Projektów Komunikacji zwanego w skrócie „Centralne Biuro", terenowo właściwej Wojewódzkiej Rady Narodowej, jak również każdorazowego obecnego użytkownika zakładu, jego władzy centralnej oraz użytkownika przewidywanego.

§ 4. Wzajemne przekazywanie zakładów przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, jeżeli chodzi o nieruchomości, winno odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. Na budowę nowych i rozbudowę istniejących własnych zakładów samochodowych z kredytów inwestycyjnych na rok 1951 i dalsze lata należy przed zatwierdzeniem kredytów przez P.K.P.G. uzyskać zezwolenie Ministerstwa Komunikacji (Departament Samochodowy).

§ 6. 1. Dla uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 5 inwestor przedkłada Ministerstwu Komunikacji do zatwierdzenia wniosek w 2-ch egzemplarzach z następującymi danymi:

1) nazwa i adres inwestora,
2) władza nadrzędna inwestora,
3) dokładne określenie zamierzonej budowli samochodowej (np. nowa budowa — rozbudowa, nadbudowa, adaptacja itp.) jej związku z ogólną inwestycją budowlaną (np. budowla wolno stojąca, w komplecie innych budynków istniejących — projektowanych w podziemiu — w poziomie itp.),
4) określenie przeznaczenia zamierzonej budowli (np. zajezdnia, stacja obsługi, garaż, warsztat itp.),
5) dotychczasowy sposób dokonywanej obsługi technicznej oraz parkowania samochodów,
6) czy i jakie urządzenia i wyposażenie zostaną zwolnione lub przeznaczone dla innych celów w związku z projektowaną inwestycją,
7) określenie charakteru pracy zakładu pod kątem widzenia ruchu obsługiwanych samochodów, a mianowicie:
   a) ilość obsługiwanych samochodów z podziałem na rodzaje, marki i typy, w chwili składania wniosku i w planie na następne lata,
   b) ogólny przebieg roczny w km dla poszczególnych grup samochodów w chwili składania wniosku i w planie na następne lata,
   c) okresy kwartalne lub miesięczne pracy taboru oraz w których okresach tabor korzysta z projektowanej inwestycji,
   d) charakterystyka pracy poszczególnych grup samochodów (np. transport drogowy, budowlany itp.),
   e) natężenie wyjazdu i zjazdu do zajezdni w układzie godzinowym jednej doby,
   f) ilość samochodów do garażowania w projektowanym zakładzie samochodowym w chwili składania wniosku i w planie na następne lata,
   g) ilość samochodów do obsługi w projektowanym zakładzie samochodowym w chwili składania wniosku i w planie na następne lata.

2. Dane wymienione w ust. 1 powinny być zatwierdzone przez właściwą władzę inwestora oraz zaopiniowane pod względem potrzeby lokalizacji i urbanistycznego rozwiązania przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

§ 7. Zatwierdzone dane, o których mowa w § 6, są podstawą do opracowania przez inwestora założeń do projektu określonego w rozd. II § 42 instrukcji PKPG Nr 20.

§ 8. 1. Wykonanie dokumentacji technicznej inwestor zleci Centralnemu Biuru. W przypadku projektowania budowli o innym przeznaczeniu, w których pomieszczenia samochodowe są tylko częścią składową budowli inwestor zleci Centralnemu Biuru wykonanie samej dokumentacji technologicznej pomieszczeń samochodowych.

§ 9. Zgodnie z instrukcją P.K.P.G. Nr 20 rozdział VIII Zasady zatwierdzenia dokumentacji technicznej § 232 w skład Komisji Ocen Projektów Inwestycyjnych (K.O.P.I.) na poszczególnych szczeblach inwestorów wchodzi:

a) do komisji oceny projektów inwestycyjnych dla głównych inwestorów — przedstawiciel Wojewódzkiej Rady Narodowej Wydział Komunikacyjny,
b) do komisji oceny projektów inwestycyjnych dla naczelnych inwestorów — przedstawiciel Ministerstwa Komunikacji (Departament Samochodowy),
c) do komisji oceny projektów inwestycyjnych dla centralnych inwestorów — przedstawiciel Ministerstwa Komunikacji (Departament Samochodowy).

§ 10. Wyposażenie własnych zakładów samochodowych w urządzenia techniczne i techniczno instalacyjne oraz przyjęcie przez „Motozbyt" zlecenia na ich zakup zagranicę wymaga zezwolenia Ministerstwa Komunikacji (Departament Samochodowy).

§ 11. Dla uzyskania zezwolenia, o którym mowa w § 10, należy przedłożyć Ministerstwu Komunikacji zapotrzebowanie dla danej budowli samochodowej, które powinno zawierać:

1) stan ilościowy taboru z podziałem na rodzaje (markę, typ) przeznaczonego dla danej budowli samochodowej,
2) średni przebieg roczny grup samochodów wg rodzaju,
3) stan i ilość posiadanych urządzeń i wyposażenia danej budowli samochodowej,
4) numer zatwierdzonego wniosku inwestycyjnego i posiadane kredyty na zakup,
5) plan sytuacyjny oraz plan technologiczny budowli samochodowej, dla której opracowano zapotrzebowanie.

§ 12. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy stacji obsługi i warsztatów będących w dyspozycji jednostek podległych Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 13. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Komunikacji: **Inż. J. Rabanowski**

6

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 3 stycznia 1951 r.

(Nr FZ. A-I-3/50)

w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 marca 1949 r. na Rolnicze Zrzeszenia Spółdzielcze.

Moc obowiązującą zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 marca 1949 r. w sprawie przekazywania Spółdzielniom Produkcyjnym gruntów państwowych i resztówek rozciąga się na Spółdzielnie Produkcyjne w formie Rolniczego Zrzeszenia Spółdzielczego.

Minister: wz. **L. Domański**

7

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 stycznia 1951 r.

(Nr SzK.A.6/60).

w sprawie szkolenia kadr traktorzystów i kadr spółdzielczości produkcyjnej.

Na podstawie art. 1 ust. 2 pkt - i art. 2 ust. 3 Dekretu z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 441) zarządzam, co następuje:

1. Powierzam Prezydiom Wojewódzkich Rad Narodowych (Wydziałom Rolnictwa i Leśnictwa — Oddziałom Kadr i Szkolenia) prowadzenie szkolenia kadr traktorzystów dla Państwowych Ośrodków Maszynowych oraz kadr dla spółdzielczości produkcyjnej.
W związku z tym:
   a) Zlecam Prezydiom Wojewódzkich Rad Narodowych przejęcie bezzwłoczne według stanu na dzień 31 grudnia 1950 r. prowadzonych dotychczas przez Centralny Zarząd Technicznej Obsługi Rolnictwa Wojewódzkich Ośrodków szkolenia traktorzystów dla Państwowych Ośrodków Maszynowych.

Kredyty przeznaczone na prowadzenie ośrodków, uruchamiane są do dyspozycji kierowników ośrodków. Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych (Wydziały Rolnictwa i Leśnictwa — Oddziały Kadr i Szkolenia) sprawują nadzór nad wykonaniem budżetów ośrodków szkoleniowych.

b) Podporządkowuję Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych prowadzone dotychczas centralnie przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych Wojewódzkie Ośrodki szkolenia kadr spółdzielczości produkcyjnej, zastrzegając do decyzji Ministerstwa ustalenie planów szkolenia i programów nauczania oraz sprawy z zakresu ruchu służbowego pracowników pedagogicznych i administracyjnych tych ośrodków.

2. Pracownikom przejętych ośrodków szkolenia traktorzystów przysługują wynagrodzenia w wysokości przewidzianej w umowach, zawartych z nimi przez Centralny Zarząd Technicznej Obsługi Rolnictwa, a pracownikom Wojewódzkich Ośrodków Szkolenia kadr spółdzielczości produkcyjnej, przewidziane w umowach zawartych z nimi przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Zarządzenie niniejsze jest natychmiast wykonalne.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

8

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 17 stycznia 1951 r.

w sprawie sporządzenia szkicowych planów zabudowania dla osiedli, objętych przebudową ustroju rolnego, oraz lokalizacji budynków w ośrodkach gospodarczych spółdzielni produkcyjnych.

Z uwagi na duży zakres prac, związanych z przebudową ustroju rolnego, i wyraźnie odczuwany brak sił mierniczych, nie zawsze istnieje możliwość opracowania miejscowego planu zagospodarowania terenowego w trybie rozporządzenia Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy z dnia 16 lipca 1947 r. w sprawie miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów, objętych przebudową ustroju rolnego (Dz. U. R. P. z r. 1947 Nr 52, poz. 284 oraz Dz. U. R. P. z roku 1949 Nr 40, poz. 287). W trosce jednak o to, ażeby nowowznoszone budynki w osiedlu oraz remonty kapitalne w resztówkach i inne trwałe, a zarazem kosztowniejsze, inwestycje na obszarach, objętych przebudową ustroju rolnego, nie utrudniały w przyszłości racjonalnego urządzenia wsi przez niewłaściwe ich zlokalizowanie, w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego zarządza się, co następuje:

1. Dla gromad, objętych przebudową ustroju rolnego, w toku jej trwania, należy sporządzić w trybie niniejszego zarządzenia szkicowy plan zabudowania, odkładając na czas późniejszy opracowanie miejscowego planu zagospodarowania terenowego w trybie cyt. rozporządzenia.

   Szkicowe plany zabudowania dla gromad na obszarach stref wpływów dużych miast, uzdrowisk i większych osiedli przemysłowych powinny być sporządzane przez organa podległe Ministerstwu Budownictwa Miast i Osiedli. Listę tych miast i osiedli oraz strefy wpływów ustali odrębne zarządzenie Ministrów: Budownictwa Miast i Osiedli oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Należy jednak bezwzględnie sporządzić miejscowy plan zagospodarowania terenowego w toku przebudowy ustroju rolnego, nie sporządzając szkicowego planu zabudowania, gdy w pierwszym roku od chwili wdrożenia postępowania o wymianie gruntów w gromadzie, w której została założona spółdzielnia produkcyjna, przewiduje się dokonanie takich inwestycji, jak:
   a) zabudowę zagród indywidualnych na większą skalę (więcej niż 10 działek do zabudowy);
   b) budownictwo społeczne, np. budowę domu ludowego domu kultury, szkoły; nie dotyczy to ośrodka gospodarczego dla spółdzielni produkcyjnej;
   c) realizację innych trwałych oraz kosztowniejszych inwestycji, np. budowę ulic (dróg) o umocnionej nawierzchni, zakładanie sadów.

3. Miejscowe plany zagospodarowania terenowego należy również sporządzić w przypadku przystąpienia do opracowania projektu urządzenia rolniczego wsi, o czym decyduje Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Plany takie należy opracować łącznie z projektem urządzenia rolniczego dla danej gromady.

4. Szkicowy plan zabudowania należy sporządzić dla całej gromady, chociażby przebudową ustroju rolnego zostały objęte nie wszystkie grunty, należące do danej gromady. Plan taki należy sporządzić przy przebudowie ustroju rolnego, nie później jednak niż w ciągu 4-ch miesięcy od chwili przystąpienia do przebudowy ustroju rolnego (wdrożenia postępowania, dotyczącego wymiany gruntów).

5. O ile dla gromad, w których są już spółdzielnie produkcyjne, nie został dotychczas opracowany miejscowy plan zagospodarowania terenowego, bądź nie został sporządzony odpowiedni szkic planu zagospodarowania terenowego, a zwłaszcza jeżeli nie wyznaczono terenu pod ośrodek gospodarczy, lub wyznaczono go niewłaściwie, należy sporządzić szkicowy plan zabudowania w trybie niniejszego zarządzenia. Dla gromad, w których inwestycje budowlane mają być rozpoczęte jeszcze w roku bieżącym, plan taki należy sporządzić niezwłocznie.

6. Szkicowy plan zabudowania powinien ustalić:
   a) przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową i pod budynki użyteczności publicznej (oświatowe, kulturalne, administracyjne itp.) z ewentualnym ogólnym podziałem tych terenów;
   b) przeznaczenie terenu pod działki przyzagrodowe;
   c) przeznaczenie terenów pod ośrodek gospodarczy (ew. ośrodki) spółdzielni produkcyjnej oraz wyznaczenie tych terenów na gruncie, o ile w gromadzie powstała już spółdzielnia produkcyjna;
   d) w razie potrzeby miejsca pod zabudowę działek indywidualnych (w liczbie nie większej niż 10);
   e) podstawową sieć komunikacyjną;
   f) sposób zaopatrzenia osiedla w wodę, przy szczególnym uwzględnieniu potrzeb ośrodka gospodarczego (ew. ośrodków) spółdzielni produkcyjnej.

7. Szkicowy plan zabudowania sporządza się na podstawie wytycznych Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

   Projekt wytycznych na wniosek Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej opracowuje Wojewódzka Komisja Planowania Gospodarczego.

   Projekt wytycznych powinien być uzgodniony z Wydziałem Budownictwa Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej. Brak wypowiedzi Wydziału Budownictwa w ciągu trzech dni równoznaczny jest z brakiem zastrzeżeń do projektu wytycznych.

   Wytyczne powinny być udzielone za pośrednictwem Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa Prezydium W.R.N., w czasie możliwie najkrótszym po otrzymaniu wniosku o ich opracowanie.

8. Przy sporządzaniu szkicowego planu zabudowania należy mieć na uwadze wskazówki co do wyboru miejsca pod zabudowę mieszkaniową i ośrodek gospodarczy, zawarte w instrukcji Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy z dnia 10 maja 1948 r. o sposobie opracowania miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów, objętych przebudową ustroju rolnego (Dz. Urz. Min. R. i R. R. Nr 13, poz. 50) oraz w zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1950 r. Nr UR. ZT. I-1/21 w sprawie stosowania tej instrukcji.

9. Przy ustalaniu miejsca i wielkości terenu pod ośrodek gospodarczy należy ponadto mieć na uwadze, by był on dostosowany do całości gruntów gromady i w miarę możliwości do projektowanego w przyszłości kierunku gospodarki w danej gromadzie (specjalizacji). A zatem w gromadach, w których już powstały spółdzielnie produkcyjne, wybór miejsca pod ośrodek gospodarczy nie może być uzależniony tylko od miejsca wydzielenia gruntów dla

spółdzielni produkcyjnej w pierwszym okresie jej istnienia.

W gromadach, w których powstały spółdzielnie produkcyjne, teren, przeznaczony pod ośrodek gospodarczy, należy w toku wymiany w zasadzie wydzielić spółdzielni, chociaż w całości na razie nie zostanie zabudowany i użyty pod podwórze ośrodka gospodarczego. Część tego terenu nie użyta jako podwórze będzie czasowo użytkowana rolniczo przez spółdzielnię.

10. Wybierając teren pod ośrodek gospodarczy, należy szczególnie dobrze rozważyć wartość istniejącej resztówki (budynków pofolwarcznych) jako ośrodka gospodarczego dla przyszłej spółdzielni.

Resztówki, w których znajdują się budynki pofolwarczne w stanie dobrym, zwłaszcza murowane lub wymagające niedużych remontów, chociażby były położone niekorzystnie w stosunku do obsługiwanych obszarów, z zasady powinny być przeznaczone na ośrodek gospodarczy. Natomiast inne resztówki, jak np. o słabych budynkach, wymagających kapitalnych remontów, w dodatku na gruntach podmokłych, a bardzo często ekscentrycznie położone w stosunku do całości obszaru, nie powinny być brane pod uwagę jako stały ośrodek gospodarczy, chociaż jeszcze przez dłuższy czas mogą być wykorzystane przez spółdzielnię.

Powyższe zasady dotyczą również budynków pofolwarcznych (wielko-chłopskich) na Ziemiach Odzyskanych, przewidzianych do oddania w użytkowanie spółdzielni produkcyjnej.

11. Szkicowy plan zabudowania należy w zasadzie sporządzić w skali 1 : 10.000.

W braku takich map, można sporządzić go w innej skali, a nawet na mapie w skali 1 : 25.000.

12. Działkę, przeznaczoną pod ośrodek gospodarczy, należy pomierzyć w nawiązaniu (z grubsza) do ważniejszych dróg (ulic) i pobliskich domów mieszkalnych, a to w celu uzyskania danych geodezyjnych dla sporządzenia planu lokalizacji budynków.

13. Do opracowania szkicowego planu zabudowania Prezydium Powiatowej Rady Narodowej powoła Komisję w składzie: Kierownik Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa lub Kierownik Oddziału Urządzeń Rolnych, instruktor budownictwa wiejskiego, przedstawiciel Wydziału Budownictwa oraz agronom z państwowego ośrodka maszynowego, w którego zasięgu położona jest dana gromada.

Przewodniczącym Komisji jest mierniczy, delegowany przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej (Wydział Rolnictwa i Leśnictwa).

W pracach powyższej Komisji pożądany jest ponadto udział przedstawicieli partii polit., władz drogowych, władz wodno-melioracyjnych, lekarza powiatowego, lekarza weterynarii oraz przedstawiciela powiatowej komendy straży pożarnych.

Nieobecność na terenie któregoś z członków Komisji, z wyjątkiem przewodniczącego Komisji, przedstawiciela Wydziału Rolnictwa i Leśnictwa oraz agronoma z państwowego ośrodka maszynowego (o ile gromada położona jest w zasięgu takiego ośrodka) nie wstrzymuje prac Komisji.

Przewodniczący Komisji może uznać za niezbędny także udział innych członków Komisji (np. przedstawiciela władz wodno-melioracyjnych).

14. Z dokonanych czynności na gruncie Komisja sporządza protokół, jak również podpisuje szkicowy plan zabudowania, o którym mowa w pkt 11.

15. Przewodniczący Komisji, o którym mowa w pkt. 13, zaznajamia ze szkicowym planem zabudowania mieszkańców danej gromady na zebraniu ogólnym, w tym celu przez niego zwołanym, i ustala ich opinie, po czym przedkłada plan ten wraz z opinią zebrania ogólnego do zatwierdzenia Prezydium Powiatowej Rady Narodowej.

Odpowiedni wniosek do zatwierdzenia przygotowuje Wydział Rolnictwa i Leśnictwa, uzgadniając go z Wydziałem Budownictwa.

16. Dla gromad, w których powstanie spółdzielnia produkcyjna, należy opracować na mapie w skali 1 : 1000 szkicowy projekt lokalizacji budynków w ośrodku gospodarczym.

Projekt taki dla gromad, w których dokonuje się przebudowy ustroju rolnego w związku z założeniem spółdzielni produkcyjnej, należy w zasadzie opracować łącznie ze szkicowym planem zabudowania.

Dla spółdzielni produkcyjnych, dla których został już wyznaczony ośrodek gospodarczy, a nie dokonano lokalizacji budynków, należy opracować projekt takiej lokalizacji również w trybie niniejszego zarządzenia.

Dla ośrodków gospodarczych, w których inwestycje budowlane mają być rozpoczęte jeszcze w r. b. lub zostały już rozpoczęte, projekt lokalizacji należy opracować niezwłocznie.

17. Przystępując do opracowania projektu lokalizacji budynków w ośrodku gospodarczym, Komisja zwoła ogólne zebranie członków spółdzielni i zasięgnie opinii tego zebrania co do zagadnień, o których mowa w pkt 18.

18. Projekt lokalizacji budynków opracuje komisja, o której mowa w pkt 13, mając na uwadze:
a) przyjęty przez spółdzielnię kierunek gospodarki;
b) ilość i wielkość budynków w ośrodku gospodarczym przy pełnym rozwoju spółdzielni, tj. po przystąpieniu do spółdzielni produkcyjnej całej gromady;
c) ilość i wielkość budynków, niezbędnych w początkowym etapie rozwoju spółdzielni.

19. Z dokonanych czynności na gruncie odnośnie lokalizacji budynków należy spisać protokół i dołączyć do niego szkic, o którym mowa w pkt 16. Jeżeli projekt lokalizacji zostanie opracowany w toku sporządzenia szkicowego planu zabudowania, to protokół dotyczący tych czynności może być sporządzony łącznie z protokółem, o którym mowa w pkt 14.

Szkic projektu lokalizacji budynków podpisują wszyscy obecni przy opracowywaniu. Na szkicu powyższym mierniczy uwidoczni istniejące budynki z zaznaczeniem, które z nich projektuje się pozostawić na stałe, a które przewiduje się do rozbiórki; rozmieszczenie nowoprojektowanych budynków: położenie budynków nieprzewidzianych do rozbiórki na działkach przyległych oraz wzajemne odległości projektowanych budynków od granic oraz od budynków nieprzewidzianych do rozbiórki, zarówno na działce przeznaczonej pod ośrodek gospodarczy, jak i na działkach przyległych; wreszcie usytuowanie studni lub zbiornika wody.

O ile to jest możliwe, należy w protokóle podać, w/g jakiego wzoru typowych budynków dla spółdzielni produkcyjnych, ewentualnie w/g jakiego projektu mają być wzniesione nowe budynki.

20. Opracowany projekt lokalizacji budynków podlega opinii rady uczestników wymiany i akceptacji ogólnego zebrania członków spółdzielni produkcyjnej. Protokół z zebrania stanowi załącznik do projektu lokalizacji.

Na podstawie szkicu i protokółu, o których mowa w pkt 19, po akceptowaniu ich przez ogólne zebranie członków spółdzielni, Referat Pomiarów przy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej opracuje w skali 1 : 1000 plan lokalizacji budynków.

Na planie należy uwidocznić:
a) istniejące budynki z zaznaczeniem, które z nich projektuje się pozostawić na stałe, a które przeznacza się do rozbiórki;
b) rozmieszczenie nowoprojektowanych budynków z zaznaczeniem tych, które są objęte bieżącym planem budowlanym;
c) linie regulacyjne, szerokość przyległej do działki drogi (ulicy) oraz linie zabudowania;
d) odległości wzajemne projektowanych budynków od granic działki oraz od budynków nieprzewidzianych do rozbiórki, jak również inne najprostsze miary, umożliwiające technikowi budowlanemu wyznaczenie na gruncie nowoprojektowanych budynków;
e) szkic orientacyjny w skali 1 : 10.000, ilustrujący położenie działki, przeznaczonej pod ośrodek gospodarczy, w odniesieniu do ważniejszych dróg i ulic oraz najbliższych działek budowlanych i znajdujących się na nich budynków mieszkalnych;
f) kierunek południka oraz podziałkę planu;
g) klauzulę, dotyczącą zatwierdzenia miejscowego planu zagospodarowania terenowego lub szkicowego planu zabudowania;
h) klauzulę o sporządzeniu projektu lokalizacji budynków przez Komisję i akceptowaniu tego projektu przez ogólne zebranie członków spółdzielni produkcyjnej.

21. Plan lokalizacji budynków zatwierdza Prezydium Powiatowej Rady Narodowej na wniosek zarządu spółdzielni produkcyjnej, o ile lokalizacja dotyczy budynków gospodarczych w ośrodku, jak np. budynków administracyjnych, obór, stajni, stodół, szop na narzędzia rolnicze itp. Wniosek zarządu spółdzielni produkcyjnej przed zatwierdzeniem powinien być zaopiniowany przez Wydział Rolnictwa i Leśnictwa oraz Wydział Budownictwa Prezydium Powiatowej Rady Narodowej.

Plan lokalizacji innych budynków, jak np. gorzelni, młynu itp. w ośrodku gospodarczym zarząd spółdzielni produkcyjnej uzgadnia z właściwymi władzami w trybie, określonym przepisami instrukcji Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 104 z dnia 3.V.1950 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji (rozdział VII).

22. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej (Wydział Rolnictwa i Leśnictwa) może zlecić opracowanie szkicowego planu zabudowania oraz planu lokalizacji budynków w ośrodku gospodarczym Centralnemu Biuru Projektów Budownictwa Wiejskiego.

Plany te powinny być opracowane w sposób ustalony w niniejszym zarządzeniu i zgodnie z nim zatwierdzone.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: w/z **L. Domański**

Minister Budownictwa Miast i Osiedli: **R. Piotrowski**

9

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 23 stycznia 1951 r.

(Nr ME. T. III-1/10)

w sprawie zaopatrywania warsztatów w części wymienne do ciągników.

W celu zapewnienia odpowiedniej jakości napraw podstawowych zespołów silników ciągnikowych zatwierdzam załączony do niniejszego zarządzenia wykaz części wymiennych (Zał. Nr 1), które mogą być wydawane przez składnice C.Z.M.T.O.R jedynie dla warsztatów silnikowych T.O.R. posiadających odpowiednie wyposażenie techniczne.

Na podstawie niniejszego zarządzenia C.Z.T.O.R. ustali i poda do wiadomości C.Z.M.T.O.R. wykaz warsztatów silnikowych upoważnionych do zaopatrywania się w powyższe części.

W celu uniknięcia nieuzasadnionych zapotrzebowań i tworzenia na warsztatach zbędnych zapasów deficytowych części wymiennych do ciągników oraz w celu wykorzystania części zużytych przez ich regenerację zatwierdza załączony do niniejszego zarządzenia wykaz części i zespołów wymiennych (Zał. Nr 2), które mogą być wydawane przez składnice C.Z.M.T.O.R. jedynie przy równoczesnym zwrocie części zużytej, lub uszkodzonej. Zastrzeżenie powyższe nie dotyczy warsztatów silnikowych TOR, które przeprowadzają regenerację tych części i muszą posiadać obrotowy zapas magazynowy.

Zatwierdzam załączony do niniejszego zarządzenia wykaz deficytowych części wymiennych do ciągników (Zał. Nr 3), które mogą być wydawane przez składnice C.Z.M. T.O.R. za okresowym zwrotem części zużytych. Ze względu na większe obroty tymi częściami, dla uniknięcia zahamowań przy naprawach, rozliczenie i zwrot części zużytych winno następować okresowo, a nie natychmiast przy odbiorze części nowych. Składnice C.Z.M.T.O.R. mogą realizować okresowe zapotrzebowania na powyższe części przy jednoczesnym rozliczeniu i zwrocie zużytych części wydanych na zapotrzebowanie poprzednie.

Wszelkie zapotrzebowania na części wymienne do ciągników składane do składnic C.Z.M.T.O.R winny być zatwierdzone przez Zarządy, lub Ekspozytury Okręgowe, którym podlega warsztat zamawiający części. Za realność zapotrzebowania i zgodność jego z planem napraw odpowiedzialne są Zarządy, lub Ekspedytury Okręgowe zatwierdzające zapotrzebowanie. Składnice C.Z.M.T.O.R. przy wydawaniu części wymiennych nie mają prawa wprowadzać żadnych ograniczeń nie uwzględnionych w niniejszym zarządzeniu, poza wypadkami chwilowego braku zapotrzebowanych części w magazynie.

Zarządzenie niniejsze anuluje wszelkie poprzednie zarządzenia wydane przez Ministerstwo Rolnictwa i R. R. i instytucje podległe w sprawie ograniczeń przy rozprowadzaniu części wymiennych.

Minister: wz **St. Tkaczow**

Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Ministra Rolnictwa i R. R. Nr ME. T. III-1/10 z dnia ..... stycznia 1951 r

Wykaz części wymiennych wydawanych jedynie dla warsztatów silnikowych T.O.R.

A. Grupa cylindrowa i korbowa.

1. Tuleje cylindrowe
2. Tłoki
3. Pierścienie tłokowe (za wyjątkiem i LB)
4. Zabezpieczenie sworzni tłokowych
5. Sworznie tłokowe
6. Tulejki sworzni tłokowych
   Uwaga: W ciągnikach Lanz Buldog i Ursus mogą być wydawane bloki cylindrowe, lecz tylko łącznie z pewnym kompletem grupy cylindrowej
7. Korbowody
8. Panewki korbowodowe
9. Panewki łożysk głównych
10. Podkładki panewek korbowodu
11. Obudowa łożysk wału korbowego
12. Wał korbowy
13. Blok cylindrowy
14.

B. Mechanizm rozrządu.

14. Wał rozrządczy
15. Koła zębate rozrządu
16. Tuleje wału rozrządczego
17.

C. Zespół olejowy.

17. Pompa olejowa kompletna (tylko dla Ursus i LB)
18. Łożyska pompy olejowej
19. Korpus pompy olejowej
20. Pokrywa pompy olejowej
21. Wałek napędowy
22. Koła zębate pompy
23. Koła zębate śrubowe pompy
24. Zawór redukcyjny

D. Regulator obrotów.

25. Regulator obrotów kompl.
26. Łożyska
27. Dławik
28. Korpus regulatora
29. Ośka regulatora
30. Koła zębate napędu
31. Łożyska oporowe
32. Sprężyna regulatora
33. Miseczki oporowe
34. Ośka dźwigni
35. Tulejka osiek
36. Ciężarki
37. Ośka ciężarków
38. Tarcza przesówna

E. Zespół paliwowy.

39. Pompa paliwowa
40. Korpus pompy paliwowej
41. Tłoczki
42. Korpus gazownika górny i dolny
43. Tarcza przepustnicy
44. Wałek
45. Pływak
46. Korek spustowy
47. Dysza obciążenia
48. Dysza jajowa

F. Prądnica.

49. Kadłub
50. Magnesy
51. Wirnik
52. Kolektor
53. Łożyska

G. Rozrusznik.

54. Kadłub
55. Magnesy
56. Wirnik
57. Kolektor
58. Łożyska

H. Iskrownik.

59. Kadłub
60. Magneśnica
61. Wirnik
62. Kolektor niskiego napięcia.

Załącznik Nr 2 do Zarządzenia Ministra Rolnictwa i R. R. Nr ME. T. III-1/10 z dnia ..... stycznia 1951 r.

Wykaz części i zespołów wymiennych za natychmiastowym zwrotem zużytych.

1. Głowica cylindrowa
2. Blok cylindrowy
   Uwaga: Roz. 2 i 3 tylko dla silników Ursus i LB jako pełny komplet silnika.
3. Tłoki
4. Dźwignie zaworowe
5. Zawory ssące i wydechowe
6. Koła zamachowe
7. Pompa olejowa kompletna (za wyjątkiem Ursus i LB)
8. Manometr olejowy
9. Pompa wodna kompletna
10. Wtryskiwacz kompletny
11. Gaźnik kompletny
12. Prądnica kompletna
13. Automat prądnicy
14. Cewka indukcyjna
15. Aparat zapłonowy (delco)
16. Amperomierz
17. Voltomierz
18. Sygnał
19. Obudowa sprzęgła
20. Korpus szkrzyni biegów.

Załącznik Nr 3 do Zarządzenia Ministra Rolnictwa i R. R. Nr ME. T. III-1/10 z dnia ..... stycznia 1951 r.

Wykaz części wymiennych wydawanych za okresowym rozliczeniem i zwrotem części.

1. Wszystkie łożyska toczne za wyjątkiem wymienionych w załączniku Nr 1.
2. Wałki wieloklinowe skrzyni biegów
3. Koła zębate napędu
4. Świece żarowe.

10

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 25 stycznia 1951 r.

w sprawie sporządzania kosztorysów urzędowych dla robót wodno-melioracyjnych oraz związanych z melioracją.

Na podstawie § 13 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19.2. 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz.U.R.P. Nr 12, poz. 73 oraz Nr 58, poz. 448 zarządzam co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym zarządzeniu paragrafy z dodanym wyrazem „rozporządzenia" oznaczają paragrafy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19.2. 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz.U.R.P. Nr 12, poz. 73 oraz Nr 58, poz. 448).

§ 2. Dla każdej wodno melioracyjnej lub związanej z melioracją roboty inwestycyjnej bądź remontowej (renowacyjnej) należy sporządzić kosztorys urzędowy oraz szczegółowe warunki techniczne.

§ 3. Kosztorysy urzędowe robót wodno-melioracyjnych sporządza Biuro Projektów Wodno-Melioracyjnych lub prezydia wojewódzkich rad narodowych (oddziały wodno-melioracyjne i rejonowe kierownictwa robót wodno-melioracyjnych).

Kosztorysy urzędowe robót innych związanych z melioracją (budowlanych remontowych, instalacyjnych, montażowych itp.) sporządzają we własnym zakresie prezydia wojewódzkich rad narodowych (oddziały wodno-melioracyjne i rejonowe kierownictwa robót wodno-melioracyjnych), bądź też powierzają ich sporządzenie w drodze zamówienia przy zachowaniu postanowień § 8 ust. 1 i § 9 ust. 1 rozporządzenia.

§ 4. Kosztorys urzędowy winien być sporządzony na podstawie przedmiaru robót, kosztorysu wzorcowego oraz analizy cen jednostkowych (załącznik Nr 1) opracowanej według obowiązujących zarządzeń.

§ 5. Kosztorys urzędowy winien być sporządzony w/g wzoru, stanowiącego załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia. W rubryce trzeciej (wyszczególnienie robót) należy dokładnie i jasno określić rodzaj, ilość i warunki wykonania roboty.

Przy sporządzaniu kosztorysu używać należy w miarę możności określeń i terminologii zastosowanej analizy tak, by wyszczególnienie uzasadniało trafność zastosowania obranej pozycji analizy.

§ 6. Przy obliczaniu cen jednostkowych należy uwzględnić:

a) ceny robocizny w/g stawek dla odpowiedniej strefy obowiązującego Układu Zbiorowego Pracy w Budownictwie;
b) ceny materiałów — w/g obowiązujących cenników urzędowych, a w razie braku cen urzędowych — w/g przeciętnych cen rynkowych;
c) koszty transportu — w/g stawek obowiązujących taryf przewozowych;
d) obowiązujące koszty ogólne (generalia).

Przy ustalaniu cen jednostkowych kosztorysów robót innych niż melioracje, należy opierać się na cennikach wydanych przez odpowiednie władze.

§ 7. W wypadku gdy przepisy powyższych paragrafów nie są wystarczające do wyprowadzenia niektórych cen jednostkowych kosztorysu urzędowego, należy posługiwać się danymi ustaleń chronometrażowych lub innych uznanych doświadczeń z tym, że właściwe normy ustali komisja, powołana przez zamawiającego.

§ 8. O ile normy, będące podstawą do opracowania kosztorysu, nie przewidują dodatku za utrudnienia w wykonywaniu robót (np. nierozminowane tereny, mróz, obecność wody itp.), może być stosowany procentowy dodatek do zasadniczych pozycji.

Stwierdzenia utrudnień, jak również ustalenia procentowej wysokości, dodatku, winna dokonać komisja powołana przez zamawiającego.

§ 9. Robotami dodatkowymi są nieprzewidziane kosztorysem urzędowym takie roboty, których konieczność wykonania wyłoni się w toku wykonywania robót objętych kosztorysem urzędowym i które pozostają w ścisłym związku z robotami wykonywanymi.

Za roboty dodatkowe uważa się także tę część robót rodzajowo przewidzianych kosztorysem urzędowym, która pod względem ilości przekracza ogólną kwotę kosztorysu urzędowego o 25%.

Zwiększenia robót, rodzajowo przewidzianych kosztorysem urzędowym, w ilości nieprzekraczającej 25% ogólnej kwoty kosztorysu, nie uważa się za roboty dodatkowe. Potrzebe zwiększenia ilości robót nie będących dodatkowymi stwierdza zamawiający.

§ 10. Na roboty dodatkowe należy sporządzić dodatkowy kosztorys urzędowy w trybie przepisów powyższych. Dodatkowy kosztorys urzędowy winien być zatwierdzony przez zamawiającego.

§ 11. Kosztorysy urzędowe robót przekraczające kwotę 300.000 zł. o ile nie są wyciągami z generalnych projektów zatwierdzonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych lub projektów opracowanych przez Biuro Projektów Wodno-Melioracyjnych i zaopatrzonych w klauzulę

zatwierdzającą przez prezydium wojewódzkiej Rady Narodowej (oddział wodno-melioracyjny) zatwierdza Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, kosztorysy zaś do kwoty 300.000 zł. zatwierdza właściwe prezydium wojewódzkiej rady narodowej (oddział wodno-melioracyjny) po uprzednim ich sprawdzeniu.

Kosztorysy urzędowe robót związanych z melioracją, do kwoty 3.000 zł. mogą zatwierdzać w razie potrzeby właściwi kierownicy rejonów kierownictw robót wodno-melioracyjnych.

§ 12. 1. Kosztorysu urzędowego nie ujawnia się przed zleceniem robót, a przedsiębiorstwu reflektującemu na wykonanie roboty doręcza się kosztorys ślepy.

2. W stosunku do przedsiębiorstw wymienionych w § 8 rozporządzenia, nie stosuje się przepisu ust. 1, a zlecenie na rozpoczęcie roboty wydaje się w trybie uproszczonym, na podstawie zatwierdzonego kosztorysu urzędowego, po uprzednim uzgodnieniu z przedsiębiorstwem.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister: wz. **L. Domański**

Załącznik Nr .... do projektu

....

....

Wzór Nr 1.

Analiza cen

Lp.	Wyszczególnienie	Jednostek		Cena jednostkowa		Generalia %	Koszt				M. Obl	Uwagi
		rodzaj	ilość				robocizny		materiałów			
				zł	gr		zł	gr	zł	gr		
1	2	3	4	5		6	7		8		9	10

Odnotowano zatwierdzoną sumę

kosztorysową zł .... gr

str. ks. obl. melior.

Data ....

podpis

Załącznik Nr do projektu

....

....

Wzór Nr 2

Kosztorys

Lp.	Pozycja anal. cen	Wyszczególnienie robót	Ilość	Cena jedn. zł	Koszty			Uwagi
					poszczególnie		Ogólnie zł	
					robocizny zł	materiałów zł		
1	2	3	4	5	6	7	8	9

11

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 stycznia 1951 r.

(Nr W.Z.III-2/2)

w sprawie doświadczalnych szczepień świń szczepionką Trauba na terenie powiatu Gorzów Wlkp.

Celem ustalenia najskuteczniejszej metody szczepień ochronnych dla zabezpieczenia hodowli świń przed stratami powodowanymi różycą świń — zarządzam przeprowadzenie doświadczalnych szczepień jak następuje:

1. na terenie powiatu Gorzów Wlkp. należy przeprowadzić doświadczenia szczepionką Trauba:
   a) miasta Gorzów Wlkp. bez Osiedla Poznańskiego w ogóle nie szczepić a tylko zarządzić dokładną dezynfekcję i dać do dyspozycji miejscowemu Państwowemu Zakładowi Leczniczemu dla Zwierząt dostateczną ilość surowicy dla celów interwencyjnych,
   b) Osiedle Poznańskie i gm. Kłodawa zaszczepić jednorazowo szczepionką Trauba po 5 cm^3 na sztukę,

c) gm. Santok zaszczepić jednorazowo szczepionką Trauba po 10 cm^3 na sztukę,
d) gm. Lipki oddzieloną od reszty powiatu rzekami Wartą i Notecią, zaszczepić metodą kombinowaną (simultan),
e) resztę powiatu objąć szczepieniem dwukrotnym szczepionką Trauba z przerwą 1-miesięczną przy dawce 5 cm^3 każdorazowo na sztukę.

Poza wymienionymi wszelkie inne związane z tym zagadnieniem doświadczenia należy przeprowadzić w PGR wg wytycznych Komisji.

2. Szczepienia zorganizuje powiatowy lekarz wet. w Gorzowie Wlkp. ob. Polimirski Kazimierz w porozumieniu i przy współudziale kierownika Oddziału P.I.W. w Gorzowie Wlkp. ob. dr. Kobusiewicza Tadeusza.
3) Prezydium W.R.N. Prezydium P.R.N. zw. Samopomocy Chłopskiej i organizacje społeczno-polityczne rozwiną jak najwcześniej propagandę, mającą na celu objaśnienie akcji i wciągnięcie do współdziałania w sprawie szczepień masowych doświadczalnych przeciw różycy właścicieli świń tak, aby wszystkie świnie na terenie powiatu były objęte akcją (szczepieniem).
4. Do szczepień, niezależnie od wykorzystania terenowych lekarzy wet. powiatu, należy, o ile warunki produkcyjne P.I.W. Oddział Gorzów na to pozwolą, użyć jak największej ilości lekarzy wet. tego Oddziału.
5. Szczepienia należy wykonać na spędach, zaś w gromadach rozrzuconych w poszczególnych zagrodach.
6. Powiatowy lekarz wet. w Gorzowie Wlkp. zapropaguje przeprowadzenie oczyszczania i odkażania chlewów zarówno w okresie przeprowadzania szczepień, jak też i w okresie wiosennej wywózki nawozu.
7. Sztuki szczepione szczepionką Trauba winny być tatuowane.
8. Całość pogłowia świń w powiecie, zarówno sztuki szczepione szczepionką Trauba, jak też metodą kombinowaną (Lorenz), a także sztuki kontrolne nie szczepione, należy ująć w ścisłą ewidencję.
9. Za zaszczepienie jednej sztuki świni szczepionką Trauba ustala się opłatę w wysokości 4 zł. 50 gr. pobieraną na rachunek P.Z.L.Z.
10. Wysokość wynagrodzenia dla lekarzy wet. przeprowadzających masowe szczepienia doświadczalne ustala się na kwotę 75 gr. od każdej zaszczepionej sztuki.

    Kontrolę, zarówno sztuk szczepionych jak też i nieszczepionych, przeprowadzać należy na podstawie delegacji służbowych.
11. Wysokość wynagrodzenia dla personelu pomocniczego za pomoc przy szczepieniach ustala się na kwotę 15 gr. od każdej zaszczepionej sztuki.

    Wynagrodzenia powyższe winny być uregulowane przez P.Z.L.Z. w ciągu miesiąca.
12. W wypadku zachorowań sztuk, poddawanych doświadczeniom, P.Z.L.Z. udzielą natychmiastowej pomocy na rachunek Ministerstwa.
13. W wypadku padnięcia sztuk w związku z przeprowadzonymi szczepieniami doświadczalnymi należy akta przedmiotowe wraz z wnioskiem o przyznanie zasiłku przedkładać Ministerstwu.
14. Całością akcji kieruje ze strony naukowej dr. Kobusiewicz Tadeusz, zaś ze strony administracyjnej powiatowy lek. wet. w Gorzowie Wlkp. Ogólny nadzór nad akcją sprawuje ze strony naukowej Komisja w składzie: Prof. Dr Parnas Józef, Prof. Dr Stryszak Abdon i dr Kobusiewicz Tadeusz, zaś ze strony administracyjnej Kierownik Oddziału Weterynarii Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Zielonej Górze.
15. Sprawozdania z przebiegu doświadczeń należy przedstawiać Ministerstwu co 3 miesiące, licząc od dnia rozpoczęcia akcji.

    Podsumowanie wyników należy przedstawić Ministerstwu po zakończeniu doświadczeń.

Minister: **J. Dąb-Kocioł**

12

INSTRUKCJA

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 grudnia 1950 r.

(Nr W. FL. III-1-57).

w sprawie przepisów o wykonaniu budżetów Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt w 1951 roku.

W związku z ukazaniem się zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25.XI. 1950 roku w sprawie przepisów o wykonaniu budżetu Państwa oraz rachunkowości budżetowej ustalam, co następuje:

§ 1. Państwowe Wojewódzkie Zakłady Lecznicze dla Zwierząt zgodnie z pkt 10 zarządzenia Ministra Finansów z 22.VI. 1950 roku w sprawie zasad i trybu opracowania projektu budżetu Państwa na rok 1951 (Nota budżetowa na rok 1951) są jednostkami budżetowymi.

§ 2. Państwowe Wojewódzkie Zakłady Lecznicze dla Zwierząt, jako jednostki budżetowe, realizujące zadania planu gospodarczego w 1951 r. wykonują budżet wydatków (według noty budżetowej rozdz. 2 dział 1 tyt. 7 oraz budżet dochodów według rozdz. 2 tyt. 7 — zał. 7 i 8 Klasyfikacja wydatków i dochodów budżetu terenowego za 1951 rok) pod względem rzeczowym i finansowym. Pod względem kasowym natomiast budżet wykonują oddziały Narodowego Banku Polskiego, a nie, jak dotychczas, oddziały Banku Rolnego.

§ 3. Ustalone wstępnie z Ministerstwem Finansów kwoty wydatków i dochodów na rok 1951, Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych — Departament Weterynarii podało Państwowym Wojewódzkim Zakładom Leczniczym dla Zwierząt pismem z dnia 1.XII. 1950 roku Nr W. FL. III-14.

§ 4. Prezydia Wojewódzkich Rad Narodowych otworzą Państwowym Wojewódzkim Zakładom Leczniczym dla Zwierząt w oddziałach Narodowego Banku Polskiego kredyty na I kwartał w wysokości nieprzekraczającej 22% ogólnej sumy przewidzianej w § 3.

§ 5. Szczegółowe wskazówki w sprawie wykonania budżetu Państwowych Zakładów Leczniczych dla Zwierząt na rok 1951 wyda Dyrektor Departamentu Weterynarii.

Przy niniejszej instrukcji załącza się 1 egz. Przepisów o wykonaniu budżetu Państwa oraz rachunkowości budżetowej.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

13

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 grudnia 1950 r.

(Nr M. T. III-3/92/50).

w sprawie kosztorysów budowlanych.

Przy sporządzaniu kosztorysów projektowanych robót wodno-melioracyjnych utarł się zwyczaj uwzględniania w ogólnym układzie kosztorysu nieokreślonej pozycji tzw. „rozmaite i nieprzewidziane", której wysokość ustalono w pewnym procencie (3—10%) od sumy kosztów robót, przy czym w jednych kosztorysach procent ten obliczano od wszystkich pozycji kosztorysowych, zaś w innych z wyłączeniem pozycji „koszty administracji" oraz „wykupno gruntów i odszkodowania". Suma pozycji „rozmaite i nieprzewidziane", obliczona w powyższy sposób, miała służyć do pokrycia wydatków, których z góry nie byłoby możliwe określić, a związanych z wykonywaniem robót (oberwiska skarp, zamulenia, naprawa szkód wyrządzonych przez wielkie wody itp.).

W związku z powyższym Ministerstwo wyjaśnia, że takie nieprzewidziane wydatki winny znaleźć pokrycie w generaliach w pozycji „ryzyko" i wobec tego **nie należy** wprowadzać do kosztorysów pozycji „rozmaite i nieprzewidziane".

Poza tym Ministerstwo zaznacza, że w kosztorysach nie należy również podawać obliczanych procentowo od innych pozycji kosztów takich robót jak pompowanie wody

oraz urządzenie i likwidacja placu budowy. Koszty te winny być, jeżeli chodzi o pompowanie wody i o ile ono nie zostało uwzględnione w cenach jednostkowych odnośnych robót — skalkulowane i podane w godzinach, o ile zaś dotyczą urządzenia i likwidacji placu budowy, skalkulowane na podstawie kosztorysu wzorcowego P. N/B-650.

Dyrektor Departamentu: **Inż. K. Matul**

14

PISMO OKÓLNE.

z dnia 29 stycznia 1951 r.

(Nr W.Z. I-1/2)

w sprawie uzupełniającej malleinizacji.

Celem ostatecznego zwalczenia nosacizny zarządzam przeprowadzenie badania koni na terenie całego kraju jak następuje:

1. Prezydia Gminnych Rad Narodowych przy pomocy Sołtysów poszczególnych gromad, przy współudziale kierowników P.G.R., przewodniczących Spółdzielni Produkcyjnych w terminie do dnia 1 marca 1951 r. sporządzą i przedstawią Prezydiom Pow. R. N. (Prez. Miejskich Rad Nar.) spis zwierząt jednokopytowych, które nie posiadają w dowodach tożsamości adnotacji: Malleinizacja dokonana — wynik ujemny.
2. Prez. Pow. R. N. (Prez. M.R.N.) (powiatowi lekarze wet.) sporządzą plan malleinizacji tych zwierząt z ustaleniem terminów malleinizacji i miejsc spędu zwierząt z poszczególnych gromad oraz zorganizują przeprowadzenie akcji.
3. Plan akcji winien być zatwierdzony przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.
4. Malleinizację należy rozpocząć w terminie 15 marca 1951 r.
5. Do akcji, w razie potrzeby, należy wciągnąć odpowiednio przeszkolony personel lekarsko-weterynaryjny właściwego powiatu.
6. Kierownictwo akcji na terenie powiatu oraz likwidacja wykrytych na terenie powiatu ognisk nosacizny należy do powiatowego lekarza weterynarii, który ponosi odpowiedzialność za prawidłowe przeprowadzenie malleinizacji na terenie powiatu.
7. Malleinizację należy przeprowadzić w myśl instrukcji z dnia 30.6. 1947 r. w sprawie badania zwierząt jednokopytowych w kierunku nosacizny (Nr Wet. 2-I-1 13) z dnia 18.7. 1947 r. z uwzględnieniem zmian w pkt. C schematu badania Nr Wet. 2-I-1/4 z dnia 30.3. 1948 r.
8. Potrzebną malleinę zamówi i otrzyma Prez. Woj R. N. bezpośrednio z P.I.W. w Puławach. Odpis zamówienia należy przesłać Ministerstwu wraz z planem malleinizacji, sporządzonym na podstawie zatwierdzonych planów powiatowych.
   Koszty malleiny pokryje Ministerstwo.
9. Do rejestracji koni przy malleinizacji należy używać wyłącznie druków ustalonych przez Ministerstwo.
10. W razie potrzeby brakujące ilości strzykawek i igieł do malleinizacji należy wypożyczyć z P.Z.L.Z.
11. Środki odkażające oraz denaturat do sterylizacji igieł przez gotowanie należy zakupić na rachunek Ministerstwa.
12. Po przeprowadzonej malleinizacji Prez. Pow. R. N. (pow. lek. wet.) wyznaczą dodatkowo dzień i punkt spędu dla przeprowadzenia malleinizacji zwierząt jednokopytowych wprowadzonych na teren powiatu lub innych podlegających malleinizacji w myśl pkt 1 niniejszego zarządzenia, a z różnych względów malleinizacji nie poddanych w wyznaczonych terminach.
13. W wypadkach stwierdzenia nosacizny lub podejrzenia o tę zarazę należy postępować zgodnie z przepisami rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 9.I.1928 r. (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 167).
14. Ogólny nadzór i odpowiedzialność nad malleinizacją wykonują i ponoszą Kierownicy Oddziałów Weterynarii Prezydiów Wojewódzkich Rad Narodowych.
15. Dane cyfrowe z przebiegu akcji należy ujmować w 2-tygodniowych wykazach zaraźliwych chorób zwierzęcych.
16. Sprawozdanie sumaryczne z akcji na terenie województwa wraz ze szczegółowym omówieniem wyników przedstawić należy Ministerstwu w terminie do dnia 15 stycznia 1952 r.

Minister: wz. **St. Tkaczow**

15

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 stycznia 1951 r.

(Nr ME-E-I-5/15).

w sprawie rejestracji samochodu „STAR 20"

Ministerstwo podaje, że zarządzeniem Ministra Komunikacji Dep. Samochodowy z dnia 12 stycznia 1951 r. Nr SRD-34/10/51 do wszystkich Prezydiów Rad Narodowych zezwolono na rejestrację samochodów marki „Star 20" bez specjalnych zezwoleń, lecz w granicach przyznanych etatów samochodowych.

Inż. W. Burzyński

16

PISMO OKÓLNE

z dnia 2 lutego 1951 r.

(Nr ME. E-I-5/17)

w sprawie komunikatu Nr 2 C.H.P.M. „Motozbyt" oraz Zakładów Sprzętu Transportowego.

Ministerstwo podaje do wiadomości i stosowania komunikat Nr 2 C.H.P.M. „Motozbyt" oraz Zakładów Sprzętu Transportowego.

Dyrektor: **L. Żmijewska**

Centrala Handlowa
Przemysłu Motoryzacyjnego
MOTOZBYT
Naczelna Dyrekcja
Warszawa, ul. Mazowiecka 13

Zakłady Sprzętu Transportowego
Przedsięb. Państwowe Wyodrębnione
Dyrekcja
Warszawa, Al. Niepodległości 165
N/znak Tx/XIV/51

KOMUNIKAT Nr 2.

Naczelna Dyrekcja Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt" w Warszawie i Dyrekcji Zakładów Sprzętu Transportowego w Warszawie podaje do wiadomości, że zarządzeniem Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego z dnia 22.XII.1950 r.

— Biuro Samochodów Remontowanych „Motozbyt" w Warszawie ul. Sienkiewicza 4 m. 10 wraz z terenowymi placówkami z dniem 1 stycznia 1951 r. zostało postawione w stan likwidacji.

Dotychczasową działalność Biura Samochodów Remontowanych „Motozbyt" przejmują Zakłady Sprzętu Transportowego w Warszawie, Al. Niepodległości 165 łącznie z podległymi Zakładami.

Równocześnie zawiadamiamy, że kupnem i sprzedażą samochodów do naprawy i po naprawie zajmować się będą terenowe Zakłady Sprzętu Transportowego wg. marek naprawianych w Zakładach:

w Warszawie, ul. Mińska 25, tel. 10-44-83 i 10-56-72,

w Solcu Kujawskim, ul. Powstańców 6, tel. 9,

w Kaliszu, ul. Częstochowska 136, tel. 21-51,

w Poznaniu, ul. Sikorskiego 12/13, tel. 28-90 i 28-92,

w Gliwicach, ul. Łabęcka 47, tel. 37-07,

w Głownie, tel. 40.

Ponadto informacji bliższych dokąd należy daną markę i typ samochodu wysłać, udzielać będą delegaci Dyrekcji ZST przy Stacjach Obsługi Samochodów „Motozbyt": w Warszawie, Mysłowicach, Toruniu, Wrocławiu, Bydgoszczy, Gdańsku, Szczecinie, Poznaniu, Słupsku, Gdyni, Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Olsztynie, Rzeszowie, Lublinie, Krakowie i Łodzi — Pabianice.

Zaznaczamy, że Zakłady Sprzętu Transportowego mają wyłączność głównych napraw samochodów, silnikowych i zespołów, stosowanie do zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 15.X.48 r. i na podstawie Dekretu z dn. 3.I.1947 r. Dz. U.R.P. Nr 8, poz. 42.

Do puli napraw głównych w Zakładach Sprzętu Transportowego wchodzą samochody wg. marek i typów stosownie do ogłoszenia w Monitorze Polskim Nr A-125 z dn. 17 listopada 1950 r.

Samochody osobowe: Pobieda, Skoda, Fiat, Willys, Chevrolet, Citroen.

Samochody ciężarowe: Star, ZIS, Gaz, Ford Studebacker, Dogo, GMC, Bedferd, Chevrolet, Renault.

Przed wysyłką samochodu czy zespołu do głównej naprawy, należy zasięgnąć informacji od naszych delegatów przy stacjach obsługi „Motozbyt", lub w naszych zakładach, jak podane wyżej.

Centrala Handlowa Przemysłu Motoryzacyjnego Motozbyt

Naczelny Dyrektor: **St. Masztakowski**

Zakłady Sprzętu Transportowego

Dyrektor: inż. **R. Gdulewski**

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prezydialny Pokój 219. Tel. 887-84.

Konto P.K.O. I-1888/416. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Cena 4,80 zł.

Drukarnia Akcydensowa, W-wa, Tamka 3. 4 000.
Zam. 217. 23. I — 15. II-51. 2-B-12158.

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem